உ

கடவுள் துணை.

தமிழ்வரலாறு.

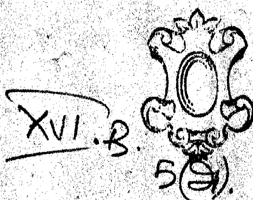
முற்பாகம்

இது

தஞ்சை

K. S. ஸ்ரீநிவாஸபிள்ளை

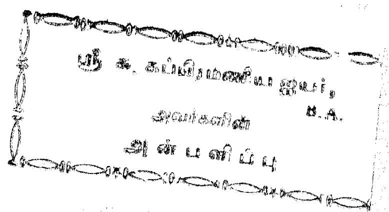
எழுதியது.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலையிற்

பதிக்கப்பெற்றது.

1922.

ஸ்ரீ க. சுப்பிரமணிய ஐயர், B.A.
அவர்களின்
அன்பளிப்பு

23. 1. 22.

பதிப்புரை.

இப்புத்தகத்து முன்னுரை பதிப்புரை இரண்டும் பிற்பாகத்தோடு வெளிவரும். பிற்பாகம் அச்சாகிவருகிறது. அது முற்பாகத்தினும் அளவில் நான்குமடங்கு பெரிதாயிருக்கும். இதிலடங்கியவை இன்னவென்பதையும், இதனை யெழுதிவரும் எனது நோக்கம் இன்னதென்பதனையும் பின்வருமவற்றால் அறியலாம்.

தமிழ்ப்புலவர்களும் அவர்கள் இயற்றிய நூல் முதலியனவும்:— தொன்றுதொட்டு நாளிதுவரையிலுள்ள காலத்தை நான்குபகுதிகளாக்கி, ஆதிமுதல் சங்கத்திறுதிக்காலம்வரையிலுள்ள அளவை முதலாங் காலப்பகுதியாகவும், சங்கத்திறுதிக்காலம்முதல் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் ஈறுவரையிலுள்ள கால அளவை இரண்டாங்காலப்பகுதியாகவும், கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமுதற் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் ஈறுவரையிலுள்ள கால அளவை மூன்றாங்காலப்பகுதியாகவும், கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்முதல் நாளிது வரையுள்ள காலத்தை நான்காங்காலப்பகுதியாகவும் அமைத்திருக்கிறேன்.

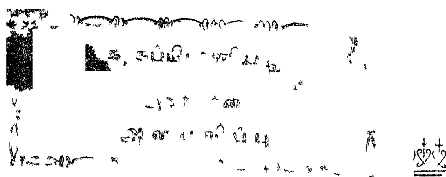
நாம் இப்பொழுது அளவிட்டு அறிவதற்கு அரிதாயுள்ள பல்லூழி காலங்களாய்த் தமிழ்மொழி மேன்மையான நிலையிலிருந்து வந்திருக்கிறது. அகத்தியமுனிவர் தமிழ்நாட்டுவருவதற்குமுன்னமே அது தழைத்தோங்கி வளர்ந்திருந்தது என்றாலும், அவருக்குமுன் இந்நாட்டிலிருந்த புலவர்கள் இன்னார் என்றாவது, அவர்கள் இயற்றிய நூல்முதலியவை இன்ன என்றாவது அறியக்கூடவில்லை. அம்முனிவர்காலந்தொடங்கி நாளிது வரை தமிழ்மொழியை அலங்கரித்த புலவர்கள் எண்ணிறந்தவர். அவர்கள் எல்லாருடைய சரித்திரத்தையும் எழுதிமுடிப்பது என்போலியர்க்கு இயலாததொன்றாம். தமிழுக்குப் பேரணிகலமாயுள்ள சான்றோர்

ஒருவர் தமிழ்நாவலர்கள்சரித்திரத்தைப் பல ஆண்டுகளாய்த் தமக்கு அவகாசம்கிடைத்தகாலங்களில் எழுதிவருவதை அறிய மிகுந்த ஆனந்தமுடையவனாயிருக்கிறேன். ஈண்டு நான் எழுதமுயல்வது முக்கியமான புலவர்களிற் சிலரைப்பற்றிமட்டுமே. அதிலும், அவர்கள் இருந்தகாலத்தை நிர்ணயிக்கமுயல்வதே எனது முக்கியநோக்கம்.

தமிழறிஞர்பலர், பலவகை ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து தங்கள் ஆராய்ச்சியின்பயனாகஉள்ளவற்றைத் தமிழ்ப்பத்திரிகைகளிலும், ஆங்கிலப்பத்திரிகைகளிலும், சிறியபுத்தகங்களிலும், பெரியபுத்தகங்களிலும் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அவைகள் சிதறிக்கிடப்பதால் நான் அறிந்த அளவையில் அவற்றைத் திரட்டி எனது ஆராய்ச்சியின்பயனாக உள்ளவற்றையும் அவற்றுடன் கூட்டி இச் சிறுபுத்தகத்தை எழுதுகின்றேன். ஆராய்ச்சி இப்பொழுது இருக்கிற நிலைமையில் ஒன்றையும் முடிவுரையாகக்கொள்வதற்கில்லை சில நண்பர்களின் தூண்டுதலால் இதை எழுதத் தொடங்கினேன். குறைந்த கல்வியறிவுடையநான், அறிஞர்கள் எழுதியிருப்பவற்றை நன்குணராமையால், எழுதுவதிற் பல தவறுதல்கள் காணப்படலாம். குற்றங்கள் உள்ளனவற்றை எனக்குக் கற்பிப்பது கிரமமாகும். இதை வாசிக்கும் அறிஞர்கள் எனது தவறுதல்களைச் சுட்டிக்காட்டி, கூட்டியும் குறைத்தும் மாற்றியும் செய்யவேண்டுவன இவை என்பதை எனக்குத் தெரிவிப்பார்களானால் அவர்கள் சொல்பவற்றை வந்தனத்துடன் சிரமேற்கொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிறேன். யாதேனும் ஒரு பத்திரிகைக்குத் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை எழுதி அதனுடன் நிறுத்திவிடுவார்களானால் நான் அவர்கள் எழுதியதை அறிந்து திருத்திக்கொள்வதற்கு இடமில்லாமற் போய்விடலாம். எங்ஙனமேனும் தமிழின் உண்மைச்சரித்திரம் வெளிவரவேண்டியதொன்றே எனது நோக்கம்.

தஞ்சை
3—1—22

இங்ஙனம்,
K. S. ஸ்ரீநிவாஸன்.

சிவமயம்.

தமிழ் வரலாறு.

முற்பாகம்.

"ஆதியிற் றமிழ்நூ லகத்தியற் குணர்த்திய
மாதொரு பாகனை வழுத்துதும்
போதமெய் ஞான நலம்பெறற் பொருட்டே."

தமிழ்நாட்டெல்லை :—தமிழ் நாடென்பது தமிழ்மொழி வழங்கும் நாடு. அதற்கு முற்காலத்து எல்லையாவன வடக்கும் தெற்கும் வேங்கடமலையும் குமரியாறும், மேற்கும் கிழக்கும் கடலும் ஆம். பண்டைத் தமிழ்நூல் ஆசிரியர்களுள் "வடவேங் கடந் தென்குமரி, ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து" என்பனம் பாரனாரும்; "வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பௌவமென், றிந் நான் கெல்லை தமிழது வழக்கே" எனச் சிகண்டியாரும்; "வடக் குந் தெற்குங் குடக்குங் குணக்கும், வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பௌவமென், றந்நான் கெல்லை யகவயிற் கிடந்த, நூலது முறையே வாலிதின் விரிப்பின்" எனக் காக்கை பாடினியாரும் கூறியவும் இஃதே. குடக்குங் குணக்கும் பௌவமென்றதனாலும், தெற் கட்குமரி என்றதனாலும் தெற்கெல்லை பௌவம் அன்றென்பது தானே போதரும். குமரி ஓர் யாற்றின் குறி என்பது தமிழறிஞர் பலரும் அறிந்ததே.

தமிழ்நாட்டின் உட்பிரிவுகள் :—தமிழ் நாடு அக்காலத்துப் பல்பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த தென்பது "செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்" என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தானே விளங்கும். இதற்கு உரையாசிரியர்கள் 'செந்தமிழ் நிலம் ஒன்று; அதனைச் சார்ந்த கொடுந்தமிழ் நாடு பன்னிரண்டு' என்று தொல்காப்பியர் கூறியதாகப் பொருள்கொண்டு "தென்பாண்டி குட்டம் குடங்கற்கா வேண்பூழி, பன்றி அருவா அதன் வடக்கு—நன்றாய, சீதம் மலாடு புனனாடு செந்தமிழ்சேர், ஏதமில் பன்னிருநாட் டெண்" என நாட்டுப் பெயர்களைக் கூறினர். செந்தமிழ் நாட்டைப்பற்றி ஒரு சாரார் பாண்டி நாடென்றும், ஒரு சாரார் சோழநாடென்றும் சொல்வர். பாண்டி நாடென்பார் கூறுவது "செந்தமிழ் நாடே, [illegible] செந்தமிழ் முனிவனையும், சொல் நடையாகிய தென்றல் தமிழ் நாடனையும், சங்கப் புலவரும் தலைநின்ற திருநகரும், பாண்டியனையும் உடைய வளநாடென்ப" என்பதாம். சோழநாடென்பார் கூறுவது, "செந்தமிழ் நாடே, [illegible] மலைத்து வருவாரும், பொன்னியின் [illegible] வண்ணிய செய்யும், உறையூர் வாய் [illegible] பெருந்தவை பரவுறு சோழனும், [illegible] திருநகரும், உடைய சோழநாடென்ப" என்பர். சேனாவரையரும், நச்சினார்க்கினியரும் "செந்தமிழ் நிலமாவது, வையையாற்றின் வடக்கும், மருதயாற்றின் தெற்கும், கருவூரின் கிழக்கும், மருவூரின் மேற்கும் [illegible]" என [illegible] தமிழ்நாட்டுப் பகுதிகளை [illegible].

தமிழ்நாடு [illegible] ஆட்சி [illegible] கொடுந்தமிழ் [illegible]. அந்நாட்டைத் தமிழ்நாடென்று [illegible], [illegible] சிலர் கூறுவர். அந்நாட்டு [illegible] வாயில்களின் [illegible] யார் கூறும் வேறுபாடுடைய ஆறு நாட்டு [illegible] வேறு [illegible] வேள், குட்டம், குடம், பூழி என்னும் [illegible]; [illegible], [illegible] என்னும் நாடுகளும் தமிழ் வழக்கு

ஒழித்தன. இவற்றுள், தெற்கண் உள்ளவற்றைச் சிலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தோன்றிய மலையாளம் என்னும் புதுமொழி கவர்ந்துகொண்டது. அம்மொழிக்கு எழுத்துக் கற்பித்தவர் எழுத்தச்சன் என்பார். அவர் வமிசத்தினர் இன்றும் அப்பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றனர். மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ஆதியுலா முதலிய நூல்கள் பிறந்த நாட்டில் தமிழ் வழக்கு இங்ஙனம் நின்றது. வடக்கண் உள்ள நாடுகளைக் கன்னடமொழி கவர்ந்துகொண்டது. தமிழ் நாட்டின் வட எல்லையைச் சார்ந்த பிரதேசத்தில் வடுகு மொழி பரவியது. அப்பிரதேசத்திலுள்ள வேங்கடம், காளத்தி முதலிய இடங்களில் அரசாங்க நடவடிக்கை உள்ளிட்டு வடுகில் நடைபெறுகின்றன. குணகடற்கரையில் இருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதலிய பல இடங்களைக் கடல் விழுங்கியது. இவ்வாறு எல்லாத் திசைகளிலும் தமிழ் நாட்டைப் பிறமொழிகளும் கடலும் கவர்ந்தன. இவற்றால் பிறமொழிகள் அகன்று பரவவும், தமிழ் நாடு அளவிற் குன்றவும் நேர்ந்தது.

தமிழர் பிறநாட்டிற் குடியேறினவரோ? :—சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரரிற் சிலர் 'தமிழர் இமயமலைக்கு வடபக்கத்துள்ள நாட்டிலிருந்து வங்கநாடு வந்து தங்கி, அங்கிருந்து இந்நாட்டிற்கு வந்தனர்' என்று கூறுவர். சிலர் 'இந்தியாவின் வடமேற்கு மூலையிலிருந்து வந்து, பாஞ்சால நாட்டிலே தங்கி, இந்நாட்டிற்கு வந்தனர்' என்பர். சிலர் 'குமரிக்குத் தெற்கே பல்லூழிகாலங்களுக்கு முன் லெமூரியா கண்டம் என்பதோர் அதிக விசாலமுள்ள நிலப்பரப்பிருந்தது; அதிலிருந்து வந்தனர்' என்பர். இவ்வாறு குடியேறிய தமிழர் 'தாம் வருதற்கு முன்னமே இந்நாட்டில் இருந்த மக்கள் சிலரைக் காடுமலைகளுக்குத் துரத்தினர்; சிலரை அடிமைகளாக்கினர்' என்பது அவர் கொள்கை. 'அக்கூட்டத்து நம்மினத்தோர் இந்நாட்டில் உளர்' என்பதற்கு ஆதித்திராவிட சங்கங்கள் நாடோறும் கிளம்புவதே சான்றாம். தமிழர் இந்நாட்டிற் குடியேறினவர் என்பார் கதைகளுக்கு அவர்கள் காட்டும் ஆதா

ரங்கள், அவர்களது மனோவியாபாரத்தாற் கற்பிக்கப்பட்டவை என்பது நுண்ணிய ஆராய்ச்சி உடையார்க்குத் தெள்ளிதின் விளங்கும். சில ஐரோப்பியர் தங்கள் நாட்டு அநுபவத்தைக் கொண்டு ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இக்காலத்து இருக்கும் மக்கள் வேறு நாட்டிலிருந்து குடியேறினவர்கள் என்பது உண்டு. அவர் கொள்கையைப் பின்பற்றியோர் கூற்றேயாம் இஃதென்பதற்கு ஐயமென்னை? அவர் கூற்றுண்மையாயின் 'தமிழர் இந்நாடு வருவதற்கு முன் இந்நாட்டிலிருந்த மக்கள் எந்நாட்டிலிருந்தும் இந்நாடு போந்தனர்; அவர் வருவதற்கு முன்னர் இந்நாட்டிலிருந்தோர் எந்நாட்டினின்றும் இந்நாடு வந்தனர்?' என்பனபோன்ற சங்கைகள் உண்டாகி அநவஸ்தாதோஷம் வரும். மேலும், தமிழர் வருவதற்கு முன் இந்நாட்டில் இருந்தோர்க்கு மதம், பாஷை, ஒழுகலாறு முதலியன தனியே இருந்திருக்க வேண்டுமே? அவற்றின் அடையாளம் எங்கேயாவது காணப்படுகின்றனவா? இக்காலத்து வழங்கும் மொழி முதலியன அவர்களுடையனவென்றால், தமிழர் மதம், பாஷை முதலிய எவ்வாறாயின? தமிழ் நாடெங்கணும் பல்லூழிகாலங்களாய்த் தமிழ்மொழி ஒன்றுதானே வழங்கி வந்திருப்பதாக அறியப்படுகிறது? மலை, நாடு, யாறு, ஊர் முதலியவற்றிற்குத் தமிழ்ப்பெயர்மட்டுமே காணப்படுகின்றன. பின் வந்த ஆரியர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாறுதல்களைத் தவிர பெயர், கொள்கை, பழக்கம், ஒழுககம் முதலியன ஒன்றாகவே உள்ளன. மக்களுள் உயர்வு தாழ்வு ஏற்பட்டுப் பலபிரிவுகள் காணப்படுகின்றனவேஎனில், எந்நாட்டில் அவை இல்லை என்ற வினா விடையாக எழுகின்றது. ஒரு நாட்டில் ஒரு ஜாதியாரே இருப்பினும் பிரிவுகள் ஏற்பட்டு வேற்றுமை காணப்படுவது இயல்பே. இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ முதலிய நாடுகளில் இத்தகைய வேற்றுமை இல்லையா? அந்நாட்டிலுள்ள பிரபுக்கள் சுரங்கவேலை, தோட்டிவேலை முதலிய செய்பவரோடு கொள்ளலும் கொடுத்தலும் செய்கிறார்களா? அல்லது அவர்களோடு சமமாகவேனும் உணவருந்துகிறார்களா? ஒருநாட்டில் ஒருவகைவேறுபாடிருந்தால் மற்றொரு நாட்டில் மற்றொருவகை வேறு

யாடிருக்கிறது. எவ்வித வேறுபாடுகளும் இல்லாத நாடு இனி உலகத்தில் உண்டாக வேண்டும். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் உயர்ந்தவும் தாழ்ந்தவுமான பலகாரியங்களும் நடந்தேறினு லன்றி நாட்டின் பொதுக்காரியங்கள் நடைபெறுவே. முதலில் ஒருவர் ஒரு காரியத்தைச் செய்வதும், நாளடைவில் அது செய் வோரது பரம்பரை வழக்கில் வருவதும், சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்வோர் அறிந்தனவே. தமிழ் நாட்டில் உள்ளனவும் இவ் வாறு வந்தனவே. இதனால் இவ்வாறே வேறுபாடுகள் இருத்தல் வேண்டும் என்று சொல்வதாக நினைத்தல்கூடாது. இப்பொழுதுள்ள வேறுபாடுகள் எவ்வாறு அமைந்தனஎன் பதை விளக்குவதற்காகவே இது கூறப்பட்டது. குமரி முதல் இமயம் வரையிலுள்ள நாட்டில் ஓரிடத்திலுள்ளதற்கும் மற்றோரிடத்திலுள்ளதற்கும் பேதம் அதிகம். ஓரிடத்தில் ஒரு காலத்திற் பார்க்கப்படும் வேறுபாட்டிற்கும் மற்றொரு காலத்திற் பார்க்கப்படும் வேறுபாட்டிற்கும் பேதம் அதிகம். நிற்க, சிலர் 'மக்களை அடிமையாக்கிக்கொண்டு பண்டங்களைப்போல் விற்பது மேற் சொன்னதில் அடங்காது' என வாதித்து நான் சொன்னதை மறுப்பர். எனினும், அரிச்சந்திரன் பெண்டு பிள்ளைகளை விற்ற தற்கு அவர் என்ன சொல்வார்? அவர்கள் வேறு ஜாதியினரா யிருந்து அவனுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களா? அஃது இந்நாட்டு வழக்கத்தைக்காட்டும். தமிழர் இந்நாட்டிற் குடியேறினவர் என் பார் தம் கூற்றுக்குத் தக்க ஆதாரங்காட்டும்வரை தமிழர் இந் நாட்டினரே என்றும், தமிழர்களுக்குள் இப்பொழுது வேற் றுமை காணப்பட்டாலும் ஆதியில் அவர் ஒரு கூட்டத்தவரே என்றுங்கொள்வோம்.

தமிழ் என்னும் பெயர் தமிழ் மொழியே :— தமிழ் என்னும் மொழியைச் சிலர் திராவிடம் அல்லது திரமிளம் என்னும் வட மொழிச் சிதைவு என்பர். சிலர் அதை மறுத்துத் தமிழ் என் னும் பெயர் அமைந்த வகையைப் பலவாகக்காட்டுவர். ழகரத்தை

உச்சரிக்கறியாத ஆரியர் திராவிடம் அல்லது திரமிளம் என்றதில் நின்றும் தமிழ் என்னும் பெயர் பிறந்தது என்பது சிறிதும் பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றவில்லை. ஸ்ரீமான் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் இதைப்பற்றி எழுதியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அது "தமிழ் என்பது தென்மொழிக்குத் தென் சொல்லாகிய பெயரேயாமெனக் கொள்க. இதைமொழித்துத் திராவிட மென்னும் வடமொழியே தமிழென்றாயதெனச் சற்றும் ஆலோசனையின்றிக் கூறுவாருமுளர். அவர் மதம் சாலவும் நன்றாயிருந்தது!! தமிழில் தமிழ் என்னும் பதம் வரா முன்னர்ச் சமஸ்கிருதத்தில் திராவிடம் என்னும் மொழி உளதாகில் அப்பெயர் எப்பொருளை உணர்த்திற்றோ? உலகத்தில் எஞ்ஞான்றும் பெயரா பொருளா முந்தியது? பொருளெனில் அப்பொருள் இருக்கும் இடத்தோ, அஃதில்லாத பிறிது தேயத்திலோ, அதன் பெயர் முன்னர் நிகழும்? இஃதுணராது தமிழ் வழங்கிய இடத்தில் தமிழுக்கோர் பெயரிருந்ததில்லை யென்றுஞ் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து அதற்குப் பெயர் வந்ததென்றுஞ் சொல்வதுயார்க்கும் நகை விளைக்குமே. இஃதொன்றோ! யாதொரு தமிழ்மொழியில் இரண்டோரெழுத்துச் சமஸ்கிருத மொழிக்கொப்ப நிகழுமாயின் அஃது சமஸ்கிருதத்தினின்று பிறந்ததெனச் சாதிக்கின்றனர். மேலைத்தேசவாசிகளின் இங்கிலீஷ் முதலிய அந்நிய பாஷைகளில் இன்றியமையா வீட்டுச்சொற்களாகித் தந்தை தாயரைக்குறிக்கும் பாதர் மதர் என்பனவாதியும் வடமொழி அடியாய்ப் பிறந்ததென்பரா? அப்படியாயின் வடமொழியைக்காணு முன் அத்தேசத்தாரெல்லாம் தாய் தந்தையரை அழைத்தற்கோர் வீட்டுச்சொல் இல்லாதிருந்தன ரென்றலன்றோ முடியும்? ஆண்டுள்ள பாதர் மதர் ஒப்ப ஈண்டும் பிதா மாதா ஆயிற்றெனில் யாது குற்றம்? தருக்கத்திற் காகதாலீய நியாயத்திலுண்மை அறியாமலும், ஆரிய மொழிக்கும் அதன் அயல்நாட்டு மொழிகளுக்கும் உள்ள சம்பந்த சார்புகளின் காரணத்தைத் ஆராயாமலும் இவ்வாறு கழறும் இவர் கற்பனைக்கு யாது செய்யலாம்? இவர் வாய்க்கு விலங்கிட யாரால் முடியும்!" என்பது.

தமிழினது தொன்மையும் மேன்மையும் :— பல்லூழி காலங்களுக்கு முன் வடதிசை நின்றும் முதற்கண் தமிழ் நாடுபோந்த ஆரியர் தலைவருள் முதன்மை வாய்ந்தவர் அகத்தியமாமுனிவர். முன்னில்லாத தமிழ்மொழியைப்பிறப்பித்தவர் அகத்தியமாமுனிவர் எனக் கூறுவார் சிலருளர். "தமிழெனுமளப்பருஞ்சலதிதந்தவன்" எனக் கம்பரும், "அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொலாரணங்கு" என வில்லிபுத்தூரார் மகன் வரந்தருவாரும் சொல்லியிருப்பன இவர் கூற்றை ஆதரிப்பனபோலத் தோன்றும். அகத்தியனார் தென்னாடு வருவதற்கு முன்னமே தமிழ்மொழி சிறைத்துப் பரவியிருந்ததென்பதையும், அவர் அம்மொழியைச் சிவபெருமானிடத்தும், குமாரக் கடவுளிடத்தும் கற்றனரென்பதையும் அடியிற்கண்ட செய்யுட்களும் பிறவும் காட்டும். அவை,

"நின்றவனை வந்தநெடி யோனடி பணிந்தான்
அன்றவனு மன்பொடு தழீஇயழுத கண்ணன்
நன்றுவர வென்றுபல நல்லுரை பகர்ந்தான்
என்றுமுள தென்றமி ழியம்பியிசை கொண்டான்."

(கம்பராமாயணம்—அகத்தியப்படலம்.)

"ஆதரஞ்சேர் குறுமுனிபு மெனையொன் றுக்க
அருள்செய்தா யருள்செய்த படியே செய்வல்
ஓதருந்தென் பூமிதமிழ்ப் பூமியென்பார்
ஒண்டமிழிற் குரியவெலா மடிமைக் கிங்கே
போதமுற வறிவித்தல் வேண்டுமென்று
போற்றலங்கா லெழுத்துச்சொற் பொருண் முன்னோன
நீதியுடைச் சூத்திரங்களறியும் வண்ணம்
நெறியின்க ணறிவித்தாய் நேசங் கூர்ந்தே."

(பழைய திருவிளையாடல்—குறுமுனிக்குத் தமிழுரைத்தது.)

"பண்டொரு போதுவெள்ளிப் பனிவரை யிடத்துப் பாங்கர்ப்
புண்டவழ் குலிசக் கோமான் புமகன் மாயப் புக்கேன்
அண்டருஞ் சனகாதி யருந்தவர் பிறரு மீண்டிக்
கொண்டன ரிருந்தா ரிந்தக் குவலயம் பொருது மாதோ."

"தாழ்ந்தது வடகீழெல்லை யுயர்ந்தது தென்மேற் கெல்லை
சூழ்ந்தது கண்டிவானோர் தொழுதுனைப் பரவியைய
ஊழ்ந்திடு மரவம் பூண்டோயொருவனின் றைப்பானங்கே
வாழ்ந்திட விடுத்தா லிந்தவையநேர் நிற்குமென்றார்."

"பைத்தலைப் புரட்டு முந்நீர்ப் பௌவமுண் டவனை யெம்மை
யொத்தவ னனையான் வாழ்க்கைக் குரியளா கியவுலோபா
முத்திரை யிமவான் பெற்ற முகிழ்முலைக் கொடியொப் பாளென்
றத்திரு முனியை நோக்கி யாயிடை விடுத்தா யன்றே."

"விடைகொடு போவா னென்றை வேண்டினு னேகுந்தேயந்
தொடைபெறு தமிழ்நா டென்று சொல்லுப வந்த நாட்டின்
இடையயின் மனித்த ரெல்லா மின்றமி ழாய்ந்து கேள்வி
உடையவ ரென்ப கேட்டார்க் குத்தர முரைத்தல் வேண்டும்."

"சித்தமா சகலமந்தச் செந்த மிழியனூ றன்னே
அத்தனே யருளிச் செய்தி யென்றன னனையான் றேற
வைத்தனே முதனூ றன்னே."

(பரஞ்சோதி திருவிளையாடல்—கீரனுக்கிலக்கணமுபதேசித்தபடலம்.)

"எவ்வினையு மோப்புதலால் திராவிடமென் றியல்பாடை
எவ்வமறப் புதிதாக யான்வகுப்ப நல்கியது
எவ்வருணத் துள்ளார்க்கு மெளிதாகப் புத்தேளிர்
எவ்வெவர்க்குஞ் சுவையமிழ்தி னினிதாகச் செய்தருள்வாய்."

(காஞ்சிப்புராணம்—தழுவக்குழைந்த படலம்.)

(இதன் பொருள்:—'எவ்வகைப் பட்ட வினைகளையும் ஓட்டுதலாலே திராவிட மென்னும் நாமம்பெற்றுப் பழையதாகி நடக்கின்ற தமிழைப் பின்னர்ப் புதுக்கிப் புதியதாக யானுலகத்திற்கு உபகரிக்கத் தேவரீர் அருளியது எல்லாவருணத்தார்க்கும் இலேசாகவும், தேவர்கள் யாவருக்கும் சுவையைத்தரும் அமிழ்தினும் இனியதாகவும் செய்தருளவேண்டும்' என்பது.) என்பன.

பின்வரும் செய்யுட்களும் அகத்திய முனிவர், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளிடத்துத் தமிழ்கற்றதைக் காட்டும். அவை,

"ஆதியிற் றமிழ்நூ லகத்தியற் குணர்த்திய
மாதொரு பாகனை வழுத்துதும்
போதமெய்ந் ஞான நலம்பெறற் பொருட்டே." சேனாவரையர்
"தழற்புரை சுடர்க்கடவுள் தந்ததமிழ் தந்தான்." கம்பர்.

"விடையுகைத் தவன் பாணினிக் கிலக்கண மேனாள்
வடமொழிக் குரைத் தாங்கியன் மலயமா முனிக்குத்
திடமுறுத் தியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய தென்சொல்
மடமகட் கரங் கென்பது வழுதிநா டன்றே."

(பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல்—நாட்டுப் படலம்.)

"வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகரெனிற்
கடல்வரைப்பி னிதன்பெருமை யாவரே கணித்தறிவார்."

(காஞ்சிப்புராணம்—தழுவக்குழைந்த படலம்.)

சான்பன.

பின்வருவன அகத்திய முனிவர் முருகக்கடவுளிடத்துத் தமிழ் கற்றதைக் காட்டும். அவை,

"அகத்தியனார்க்குத் தமிழைச் செவியறிவுறுத்த செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியனாகிய அறுமுகக்கடவுள் வரைப்பு."

(சிவஞான முனிவர்—தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தி.)

"அருமறையா கமமங்க மருங்கலைநூ லறிந்த
வகத்தியனுக்கோதுரைக்கு மருட்டு நவங்கு குருவே."

(சிவஞான சித்தியார்—பரபக்கம்.)

பழநித்தலபுராணத்தும் இது கூறப்பட்டுள்ளது. வேறுபல ஆதாரங்களுமுள.

முனிவர் தென்னாடுபோந்து அகத்தியம் இயற்றுவதற்கு முன்னரே வழக்கு, செய்யுள் என்னும் இருவகையினும் தமிழ்பெருகி இருந்ததென்பதை அகத்திய சூத்திரங்களே விளக்கும். அகன்று விரிந்த இலக்கிய மில்லாவிட்டால் முனிவர் பன்னிர

யிரம் சூத்திரங்களடங்கிய பேரகத்தியம் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்ற எவ்வாறு இயலும்? பின்வருவன அகத்திய சூத்திரங்கள்

"இலக்கண மென்ப திலக்கிய முறையுற
வைத்த தென்று வழங்கப் படுமே."

"இலக்கிய மின்றி யிலக்கண மின்றே
எள்ளின் றாகி லெண்ணெயு மின்றே
எள்ளினின் றெண்ணெ யெடுப்பது போல
இலக்கி யத்தினின் றெடுபடு மிலக்கணம்."

அகத்தியம் முத்தமிழிலக்கணமும் அடங்கியது. பன்னீரா யிரம் சூத்திரங்களடங்கிய தென்றால் அதன் பெருமையை என் னென்று கூறுவது? அத்துணைப்பெரிய இலக்கண நூல் உலகந் தோன்றியது தொடங்கி இது காறும் யாதொருபாஷையிலும் இருந்ததாக அறியக்கூடவில்லை. அந்த இலக்கண நூல் இயற்றப் படுவதற்கு முன்னர் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ் இலக்கியங்களும் எவ்வளவு வளர்ச்சியை அடைந்திருக்க வேண்டும்? அந்நிலைமையை அடையத் தமிழ் அதற்கு முன் எவ்வளவு காலமாக நடைபெற்றிருக்கவேண்டும்? என்பன இங்கு ஆராயற்பாலன. முனிவர் தமிழ்ச்சங்கத்தை அமைத்த காலத்துச் சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அதன் அங்கத்தினர்களாயிருந்து அதற்குப் பெருமையையும் புகழையும் ஈட்டினரென்றால் அதுவும் தமிழின் பழையபெருமைக்குத் தக்கதொரு சான்றாகும்.

அகத்திய முனிவர் தென்னாடு வந்த காலம் எது என்பதை ஆராய்வோம். வால்மீகி முனிவரியற்றிய ராமாயணத்தில், ஸ்ரீராமன் அரணிய வாசம் செய்யப்புகு முன்னரே, அதாவது இராம ராவண யுத்தத்திற்கு முன்னரே, அகத்திய முனிவர் தென்னாட்டில் இருந்தனர் என்பது சொல்லப்பட்டுள்ளது. வால்மீகி ராமாயணத்தை 'ஆதி காவியம்' என யாவரும் கூறுவர். அதாவது ராமாயணம் செய்யப்படுவதற்கு முன் சமஸ்கிருத பாஷையில் சுலோகங்களே இருந்ததில்லை என்பதாம். சுலோகமே இல்லாதிருந்ததென்பதனால் காவியம் இல்லை என்பது வெளிப்

படை. அந்த ஆதிகாவியத்திலே தமிழிலக்கணமியற்றிய அகத்தியர் பொதிகையிலிருப்பதும் தமிழின் தொன்மைக்குச் சான்றும். கிஷ்கிந்தா காண்டம் நாற்பத்தோராவது சர்க்கத்தில் சுக்கிரீவன் சீதாபிராட்டியாரைத் தேடிவருமாறு வானவீரர்களுக்கு உத்தரவு கொடுக்குமிடத்திற் பயின்றுவருவன வுச் சுலோகங்கள். அவை,

"[illegible] ॥ ௧௨½ ॥ [illegible] ॥ ௧௫ ॥ [illegible] ॥ ௧௬ ॥ [illegible] ॥ ௧௭ ॥":

இவற்றுள் தமிழரசர்களாகிய சேரசோழ பாண்டியர்களையும், தமிழிலக்கணம் வகுத்த அகத்திய மாமுனிவர் பொதிகையிலிருப்பதையும் கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அதற்கு எவ்வளவு காலத்திற்கு முன்னர் முனிவர் மலயத்துக்கு வந்தனர் என்பது அறியக்கூடவில்லை.

இனி, தமிழாசிரியர் பலர் மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்கள் இருந்தன என்பர். முதற்சங்கம் 4440 யாண்டும், இடைச்சங்கம் 3700 யாண்டும், கடைச்சங்கம் 1850 யாண்டும் நடைபெற்றன என்பது அவர் கொள்கை. சங்கமிறுதி பெற்றதைச் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர் இற்றைக்குச் சுமார் 1700 யாண்டுகளுக்குமுன் என்பர். சங்கங்களுக்கிடையிட்ட யாண்டு இத்துணை என்பது அறியக்கூடவில்லை. இவர் கொள்கைப்படி தமிழ்ச்சங்கம் தொடங்கியது இற்றைக்கு 12000 யாண்டுகளுக்கு முன்னர் என்பது தவறாகாது.

கி. பி. பல்லாயிரம் யாண்டுகளுக்கு முன்னரே அரேபியரும் மேல் நாட்டிலுள்ள பிறஜாதியாரும் தமிழ் நாட்டாரோடு வாணிகம் புரிந்து வந்தனரென்பது சரித்திர ஆராய்ச்சியாற் போந்த உண்மை. அந்நாடுகளில் அரிசி, மயிற்றோகை முதலிய பல பண்டங்களுக்கு இன்னும் தமிழ்ப்பெயரே வழங்கி வருகின்றன. பல்லாயிரம் யாண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த எகிப்தியர் இறந்தவர் உடலைக் கெடாது பாடம் செய்து வைப்பது வழக்கம். அவ்வுடல்களின்மீது அக்காலத்து அணிந்த உயர்ந்த ஆடைகள் இந்நாட்டில் நெய்யப்பட்டன. பிறநாட்டார் இந்நாட்டிற்கு வந்ததுபோலத் தமிழர்களும் நாவாய்களிற் பிறநாடுகளுக்குப் போகும் வழக்கம் உண்டு. சங்கச்செய்யுட்களிற் "பெருநீரோச்சுநர்" என்று சொல்லியிருப்பது தமிழர் பெருங்கடலைக்கடந்து செல்லும் வழக்குடையர் என்பதைக் காட்டும். மேற்சொல்லியவற்றால் ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, ஜர்மன் முதலிய பிறநாட்டு மொழிகளையும், இந்தியநாட்டுப் பிறமொழிகளையும்விடத் தமிழ் தொன்மையிற் பின்னிட்டதன்றென்பது விளங்கும்.

சங்கந்தோன்றிய பின்னர் முத்தமிழிலும் இயற்றப்பட்ட நூலும் செய்யுளும் எண்ணிறந்தன. அவற்றில் ஒரு பகுதிக்கு இக்காலத்திற் பெயர்மட்டுமே உள. சங்கத்திறுதிக்காலத்திற்கு முன்னே தோன்றியன சில உள. அவை சில பேரறிவாளர்களுடைய நன்முயற்சியால் யாவரும் அடையக் கூடியனவாக இருக்கின்றன. சங்கநூல்களின் பெருமையை இப்புத்தகத்தைப் படிப்போர் ஒரு சிறிதே அறியலாம். முற்றும் எளிதில் உணரும்படி செய்வதைச் சான்றோர் சிலர் மேற்கொள்ளவேண்டும்.

இதுவரையிற் சங்கத்திறுதிக் காலத்திற்கு முற்பட்ட செய்திகூறப்பட்டது. சங்கத்திறுதிக் காலத்திற்குப் பின்னரும் தமிழ்மொழியில்இயற்றப்பட்ட நூல்களுக்கும் செய்யுள்களுக்கும் அளவில்லை. அவற்றுள்ளும் பல இறந்தன. ஏனினும், இப்பொழுதெஞ்சியிருப்பனவற்றைக்கொண்டும் தமிழ் தொன்மையிலும், சொல்வளத்திலும், இலக்கண வரம்புடைமையிலும், செய்யுள்

வகையிலும், நாகரிகத்திலும் பிற எம்மொழிக்கும் பின்னிடாத உயர்ந்த நிலைமையிலிருக்கின்றது என்று கூறுவது மிகையாகாது. இதுபற்றிச் சில ஆங்கில கனவான்கள் கூறியிருப்பன வருமாறு:-

Rev. Dr. Winslow "In the 6th or 7th century before Christ, at the head of a similar colony, we find the celebrated Agasthya called the father of Tamil He is said to have learned it from Skanda the second son of Siva. We are not to suppose that he formed the Tamil alphabet. The words எழுத்து, letter, and சுவடி, book, are original Tamil, and shew that such existed before there were any innovations from Sanskrit, which Agastya himself commenced. He formed the first Tamil grammar. It contained 12000 sutras. All is now lost except some fragments preserved by Tholkapyan in a grammar which bears his own name. Agastya wrote voluminously both in Tamil and Sanskrit."

In another place he writes "It is said that the language of the mountaineers of Raja mahal abounds in terms identified with Tamil and Telugu. What is more singular, the names by which the ivory, apes, peacocks, conveyed by Solomon's ships of Tarshish were known are the same with those still used in Tamil; seeming to imply that the traders visited Ceylon or India, and obtained with these novelties their Tamil names Danta, Kapi, and Togai as found in the Hebrew Bible."

"The Tamil is not a vulgar dialect. Before the principal basis of the English had a written character, it was a highly polished language. Its name signifies

sweetness, and though not sc musical as the Telugu in its poetic form especially, it is not without its claim to euphomic charms and "linked sweetness."

"Unlike several of the Vernaculars of India, it is not, as some have supposed a daughter of the Sanskrit Its Alphabet differs not only in character but in sound' and is more limited. Its Grammar, though conformed to the Sanskrit, as far as the genius of the language would allow, is still very different. It has no article, no relative pronoun, no dual number, no optative mood. It differs in its numerals, in many nouns, verbs, and adverbs and in technical terms in grammar In the declension of its nouns, the conjugation of its verbs and the arrangement of its sentences, it more resembles the Latin."

Yet in another place he writes "It is not perhaps extravagant to say that in its poetic form, the Tamil is more polished and exact than the Greek and in both dialects, with its borrowed treasures more copious than the Latin. In its fullness and power it more resembles English and German than any other living language."

Mr. Taylor "It is one of the most copious, refined and polished languages spoken by man."

Doctor Caldwell "The Tamil the most cultivated. *ab-intra*, of all the Dravidian idioms can dispense with the Sanskrit altogether, if need be, and not only stand alone but flourish without its aid."

Rev Dr. G. U. Pope. "But, although the very ancient copious and refined Tamil language is inferior to none, it is regarded by most people as the (probably

barbarous) vernacular of a people living somewhere in a remote district of Great Britain's imperial possessions. Neither does our Indian Govt. nor do our universities fully recognise the value of Tamil literature; and so those who spend their lives in the study of the great South Indian classics must resemble men seeking for pearls under water."

Mr. J. M. Nallasawmi Pillai about Dr. Pope. "He loved Tamil literature with all his heart and he rated it very highly and wanted to be inscribed in his tombstone as a student of Tamil. He spoke of the kural as unparalleled in literature of any country or nation."

இங்கு, இதன் சம்பந்தமான முற்கால நிலைமையையும் தற்காலநிலைமையையும் தொகுத்துக் கூறுவது பொருத்தமானது. அது, முற்காலத்துத் தமிழ்நாடு தமிழரசர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது. அவ்வரசர்களும், நூற்றுக்கணக்கான வள்ளல்களும், பிற தமிழ்மக்களும் தமிழ்ப்புலவர்களைப் பேரன்போடும் ஆதரித்து வந்தார்கள். அதனால் தமிழ்மொழி அங்ஙனம் வளர்தற்கேதுவாயிற்று. இக்காலத்து ஆட்சியோ ஆங்கிலேயரது. அரசாங்க நடவடிக்கைகள் ஆங்கிலத்தில் நடைபெறுகின்றன. சட்டசபை, நியாயஸ்தலங்கள் இவற்றிற் பேசப்படுவதும் ஆங்கிலமே. சட்டமெல்லாம் ஆங்கிலம். ஹிந்து தர்மசாஸ்திரம் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுப் பிரமாணமாய்க் காட்டப்படுகின்றன. தமிழர் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்குங் காலத்தில் ஆங்கிலத்திற்பேசுவதும், ஒருவருக்கொருவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிக்கொள்வதும் சாதாரணமாயிருக்கிறது. ஆங்கிலங்கற்பிக்குங் கல்லூரிகளோ இந்நாட்டில் பல உள்ளன. அங்கு சமஸ்கிருதம், லத்தீன், கிரீக் முதலிய இறந்துபட்ட மொழிகளுக்குக் காட்டும் சலுகையைத் தமிழ் நாட்டில் தமிழ்மொழிக்குக் காட்டாது அதனைத் தாழ்த்திவருகின்றனர். ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் கணக்

காயருக்கு மாதம் 1000 ரூபாய்க்கு மேலும் சம்பளமாகக்கொடுக்கப்படுகிறது. தமிழ்க்கணக்காயருக்கோ அத்தொகையில் பத்திலொருபங்குக்குக் குறைந்தும் சம்பளமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது.

இதுவரையிற் கூறியவற்றால் தமிழ் மொழி தொன்றுதொட்டு மிகமேலான நிலைமையில் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதும், தங்களது அரிய பெரிய சொத்தாகிய தமிழைத் தமிழராய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் தமது முதற்கடமையாகப் போற்றிவரவேண்டும் என்பதும், பெற்ற அன்னையினும் அன்பிற்குரிய அருமைத் தாய்மொழியாம் தமிழைப் போற்றாதவன் தமிழன் ஆகான் என்பதும் நன்கு விளங்கும். சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்ப் பிறந்து இந்நாட்டில் வந்துலவும் ஆங்கிலமாகிய பிறமொழியைப் புகழ்ந்து தனது தாய்மொழியினிடத்து அன்பு பாராட்டாதவர் பலர் இன்னும் நம் நாட்டில் இருக்கின்றனர் என்பதை விசனத்துடன் குறிப்பிடாமலிருக்க முடியவில்லை." என்பது.

தமிழின் பண்டை நிலைமையும் பிற்காலத்திய தோன்றல் திரிதல், கெடுதல்களும்:— தமிழ்ச்சங்கத்தைப் பற்றியும், அது போற்றப்பட்டு வந்ததைப் பற்றியும் ஒருவாறு தொகுத்துரைக்கப்பட்டது. இனி, அக்காலத்துப் புலவர்களுடைய ஊர்களை ஆராயின் பரந்த தமிழ்நாட்டில் தமிழ் ஓங்கிவளராத இடமில்லை என்பது விளங்கும். இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழினும் இலக்கண இலக்கியங்கள் பல இயற்றப்பட்டன. இயற்றமிழ்என்பது யாவரும் அறிந்தது. இசைத்தமிழ் என்பது இயற்றமிழோடு பண்ணுந்திறனும் கூடியதாம். நாடகத் தமிழ் என்பது இசைத்தமிழோடு அபிநயமும் ஆட்டமும் கூடியதாம். பேராசிரியர் மரபியலில் "ஒத்த காட்சி" என்னும் சூத்திர உரையில் எழுதியிருப்பது இதனை விளக்கும். அது "வழக்கியலும், வழக்கியலாற் செய்யப்பட்ட செய்யுளியலும் பற்றி எழுந்த இலக்கணம் இயற்றமிழெனப்படும். அச்செய்யுளின்றி அமையாத இசையிலக்கணம் இசைத்தமிழெனப் பெயரெய்தி அவ்வியற்றமிழ்ப்பின்னர் வைக்கப்பட்டதெனப்படும். இவ்விரண்டின் வழிநிகழ்த்துங் கூத்திலக்கணங் கூறிய நாடகத்தமிழ் அவற்றுப்

பின்னர்த்தாமென முறைமை கூறுதலும்" என்பது. இக்காலத்துத் தமிழிசையும் தமிழ்க் கூத்தும் அரிதாயின. பிறநாட்டிசையும் பிறநாட்டுக் கூத்துமே பெரும்பாலும் வழங்குகின்றன. தமிழிசை, தமிழ்க்கூத்து என்றவற்றின் இலக்கணமாக முற்காலத்திருந்தவற்றுட் சிலவற்றின் பெயரை ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன். அவை பெருநாரை, பெருங்குருகு, பஞ்சபாரதீயம், பூதபுராணம், களரியாவிரை, முறுவல், ஜயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூல், கச்சபுடவெண்பா, தாளசமுத்திரம், சுத்தானந்த பிரகாசம், பதினாறுபடலம், கூத்தநூல், தாளவகையோத்து, நாடகவியல், சொல்லகத்தியம், ஆசிரியமாலை, இசைநுணுக்கம் முதலிய. இவற்றுள் மிகச்சிலவே இப்பொழுது உள்ளன. ஏனைய இருந்தன என்பது அவ்வவற்றிற் சிற்சில சூத்திரங்களை உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளாக வரைவதனாலும், பெயர் கேட்கப்படுகின்றமையாலும் அறியக் கிடக்கின்றது. பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி என்னும் பண்களையாவது; அந்தாளி, மருள், குச்சரி, குறண்டி, சாதாரி முதலிய திறன்களையாவது இன்னவென்று அறிந்து பாடுவோர் இக்காலத்து எத்துணையர் உளர்? பண் என்பது பண், பண்ணியம் என இரண்டாகவும்; திறன் என்பது திறன் திறத்திறன் என இரண்டாகவும் பகுக்கப்பட்டிருந்தன. அவையெல்லாம் இப்பொழுது ராகம் என்னும் பெயரைப் பெற்றுள்ளன. செம்பாலைப்பண் என்று முன்னோர் கூறியது இக்காலத்துச் சங்கராபரணராகம் என்னும் பெயரோடு வழங்குகின்றது. சாதாரி என்று அக்காலத்திற் சொல்லப்பட்டது இக்காலத்து நீலாம்பரி என்று வழங்குகின்றது. இவ்வாறு பழைய பண்ணும் திறனும் தம் பெயரை இழந்துவிட்டன. ஏழிசையின் பெயர்களாகிய குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்றிருந்தன மாறி சட்ஜம் முதல் நிஷாதம் வரையிலுள்ள சமஸ்கிருதப் பெயர்களைப்பெற்று ச, ரி, க, ம, ப, த, நி என்று வழங்குகின்றன. நிற்க, சாக்கைக்கூத்து, ஆரியக்கூத்து என்றால் அறிவார் எத்துணைப் பேர் உளர்? ஆங்கில டிராமா முதலியன வந்து நாடெங்கும் பரவிவிட்டன. சதிர் என்று நடைபெற்றதும் தொலைந்து

கொண்டு வருகிறது. இசை, நாடகம் இவற்றின் இலக்கணங்களைக் கூறும் தமிழ் நூல்களைக் கற்பாரைக் காண்கிலேம். சில சமஸ்கிருத நூல்கள் கற்கப்பட்டு வருகின்றன. இசை, நாடகம் என்றவற்றின் கதி தமிழ்நாட்டில் இவ்வாறுள்ளது!

இனி, இயற்றமிழை யாராயவாம் அகத்தியம் இயற்றப் பெறுதற்கு முன்னர்த்தமிழில் இலக்கண நூல்கள் இருந்தன என்று சிலரும், இல்லை என்று சிலரும் சொல்கின்றனர். இருந்தன என்று கொள்ளினும் அகத்தியம் வெளிவந்த பின்னர் அவை ஒளித்தன என்பது ஒரு சிறிதும் தவறாகாது. முனிவர் அகத்தியத்தை இயற்றிய பின்னர் தமிழ்மொழி முற்றிலும் இலக்கண வரம்புடைய தென்னும் பெருமையைப் பெற்றது. திரணதூமாக்கினி என்னும் இயற்பெயரினையுடைய தொல்காப்பியன், அதங்கோட்டாசான், துராலிங்கன், செம்பூட்சேய், வையாபிகன், வாய்ப்பியன், பனம்பாரன், கழாரம்பன், அவிநயன், காக்கைபாடினியன், நற்றத்தன், வாமனன் எனப் பன்னிருமாணுக்கர் அவரிடம் தமிழ் கற்றனர் என்பர். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும்,-சிலர் முத்தமிழுக்கும் சிலர் ஒன்று அல்லது இரண்டு தமிழுக்கும், தனித்தனியே இலக்கணமியற்றியதன்றி அனைவரும் சேர்ந்து பன்னிருபடலம் என்றோர் இலக்கண நூலும் இயற்றினர். தொல்காப்பியம் தவிர மற்றவை இறந்து பட்டன. அவை இருந்தன என்று காட்ட உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளாகக் காட்டிய சிற்சில சூத்திரங்கள் இருக்கின்றன. பன்னிருபடலம் முழுவதும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இயற்றிய ஐயனாரிதனார் காலம்வரை இருந்ததென்பது அந்நூற் சிறப்புப் பாயிரத்தாலறியக்கிடக்கின்றது. அது,

"மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதல்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலம் பழிப்பின் றுணர்ந்தோன்."

என்பது.

முனிவர் பலமாணவர்களுக்குத் தமிழைக் கற்பித்தும், தமிழ்ச்சங்கம் அமைத்தும், அகத்தியமியற்றியும், வேறு பல வாற்றானும் தமிழ் தழைத்தோங்கிப் பரவும்படி செய்தனர் என்பதைக் காஞ்சிப்புராணமுடையார் "ஆசிலாத் தமிழ்பரப்பி அருந்தமிழ்க் குறுவு பூண்டதேசிகன்" என முனிவரைச் சிறப்பிக்குமிடத்துச் சுருங்கக்கூறினர். ஆயிரக்கணக்கில் இருந்த சங்கப்புலவர்கள். நூல்களும் செய்யுட்களுமாக எண்ணிறந்தன இயற்றினர். சங்கத்தின் கடைக்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட செய்யுட்களில் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் ஒழிய மற்றவை கிடைக்கப்பெற்றிலேம். சங்கத்திறுதிக்காலத்துக்குப் பின்னரும் பல நூல்களும் செய்யுள்களும் இயற்றப்பட்டுள்ளன என்பதும் பிறவும் முன்னர்க்கூறப்பட்டன. இறந்துபட்டன போக உள்ளனவற்றிலும் பல வெளியிடாது அடக்கப்பட்டுள்ளன. முன்னோர் செய்த நூல்களைப்பலரும் அறியப் பரவச்செய்வதனால் விளையும் நன்மையின் அளவை நமதுநாட்டவர் ஒரு சிறிதும் அறிந்தாரில்லை.

தமிழில் இக்காலத்துள்ள இலக்கண நூல்களில் பண்டை ஆசிரியரால் இயற்றப்பெற்றதும், புலவர்களால் மேன்மையுடைத்தெனப் பாராட்டப்படுவதும் தொல்காப்பியமே. அதில் இயற்றமிழ் இலக்கணம் மட்டுமே அடங்கியுள்ளது. சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களில் இதைக்கற்றறியாதார் இல்லை. சில தமிழ்ப்புலவர் இக்காலத்துள்ள தொல்காப்பியமொழிந்த பிறஇலக்கணநூல்களைப் பிரமாணமுடையன அல்ல எனக்கூறுவர். தொல்காப்பியர் இயற்றமிழிலக்கணத்தை எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்றதிகாரங்களாகப் பிரித்தனர். எழுத்தாற் பெறப்படுவது சொல்; சொல்லாற் பெறப்படுவது பொருள். எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்றில் அடங்காத ஒன்று உலகத்திலில்லை. உருவப்பொருள், அருவப்பொருள், அருவுருவப்பொருள் எல்லாம் சொற்பொருள் என்பதில் அடங்கும். சொற்பொருள் என்பதை வடமொழியில் பதார்த்தம் (பத + அர்த்தம்) என்பர். பதார்த்தம்

என்னுஞ் சொல்லில் அடங்காத பொருளுமுண்டோ? எழுத்து, சொல், பொருள் எனப் பகுத்து இலக்கணம் சொன்னபிறகு, அதில் அடங்காததும், வேறு சொல்லக்கூடியதுமாகிய ஓர் இலக்கணம் இருக்கிறது என்று சொல்வது எவ்வகையினும் பொருந்தாததேயாம். இசையிலக்கணம், கூத்திலக்கணம் என்றவையும் ஒருவகையில் இவற்றுள் அடங்கும். தொல்காப்பியர் தமது நூலை எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்றதிகாரங்களாகப் பிரித்ததன் கருத்தும் ஒருவாறு இதனுல் விளங்கும். பிற்காலத்தார் யாதுபற்றியோ இலக்கணத்தை ஐந்து பகுப்பாக்கி ஐந்திலக்கணமுடையது தமிழ் என்றனர்.

இனி, இவர் கூறும் ஐந்தில் ஒன்றாகிய அணியிலக்கணம் தொல்காப்பியனார்க்கு உடன்பாடன்றென்பது சில உரையாசிரியர்களின் கொள்கை. அணியிலக்கணம் உண்டென்பார் பொருளதிகாரத்துள்ள உவமவியலை மேற்கோளாகக் காட்டுகின்றனர். உவமவியல் பொருளைப் புலப்படுத்துவதற்கு எழுந்ததேயன்றி அணியை உணர்த்துதற்கு எழுந்ததன்று என்பது பேராசிரியரது கருத்து. அது, "நிரனிறுத்தமைத்த" என்ற உவமவியற் சூத்திர உரையில் "இனி, இவ்வோத்தினுட் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையுஞ் சொல்லதிகாரத்தினுள்ளுஞ் செய்யுளியலுள்ளுஞ் சொல்லுகின்றன சிலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்தாசிரியர் நூல் செய்தாருமுளர். அவை ஒரு தலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று இலக்கணங் கூறப்படா. என்னை? வல்லார் செய்யின் அணியாகியும் அல்லார் செய்யின் அணியன்றாகியும் வரும்; தாங் காட்டிய இலக்கணத்திற் சிதையாவழியுமென்பது. என்னை? 'நாயகர்க்கு நாய்கள்போ னட்பிற் பிறழாது, கூஉய்க் குழாஅமுடன் கொட்கு-மாப்படை, பன்றி யனையர் பகைவேந்த ராங்கவர், சென்றெவன் செய்வர் செரு.' என்ற வழி, நாய்போலும் நட்புடையர் படையாளரென்பது வினையுவமம்; பன்றியனையர் பகைவேந்தரென்பது நாய்க்குப்பகையாகிய பன்றிபோலவென்பது. வேற்றுவேந்தர் பகைவராதலால் அவ்வுவமை விலக்கரிது.

அன்றுமாயினும் அஃதணியெனப்படாது; உவமைதான் உயர்ந்த தின்மையின்." .... "அலங்காரம் பொருளதிகாரத்துப் பொருட் பகுதிகளெல்லாஞ் செய்யுட்கு அணியாகலான் அவை பாடலுட் பயின்றவையெனப்பட்டன. என்றதனுன் அவையெல்லாந் தொகுத்து அணியெனக்கூறாது வேறுசிலவற்றை வரைந்து அணியெனக்கூறுதல் பயமில் கூற்றமென்பது." வேறோரிடத்தில் "இனி, அவற்றைப் பொருளுறுப்பென்பதல்லது அணியென்ப வாயிற் சாத்தனையுஞ் சாத்தனுலாணியப்பட்ட முடியுந்தொடையும் முதலாயவற்றையும் வேறுகாண்டற்போல அவ்வணியுஞ் செய்யுளின் வேறாகல் வேண்டும் என்பது." என்றும், "சிதைவெனப்படுபவை" என்ற பாயிரச் சூத்திர உரையில் "செய்யுட்குரிய பொருட்படையெல்லாவற்றுள்ளும் நல்லனவுந் தீயனவும் இவையென்று சொல்லப்புகுந்தான் அவற்றுட் சில சொல்லியொழிதலும், வழக்கொடு மெய்ப்பொருளும் ஆராய்வலென்று புகுந்தான் அவற்றுள் வேண்டுவ கூறி மெய்ப்பொருளாராய்ச்சி முழுவதூஉஞ் செல்லாது நெகிழ்ந்து போதலும், எடுத்துக்கொண்ட நூலுட் காட்டும் இலக்கியங்களைச் சூத்திரத்தான் அடிவரை செய்வலென்று புகுந்து சில முறைத்துச் செய்து சிலவற்றிற்குச் செய்யாது போதல்போல்வனவுங் குன்றக்கூறலாம்" என்றும் கூறியவாற்றுல் அறியலாகும். இவற்றை உற்றுநோக்குழி அணியிலக்கணம் என்பதற்குப் பேராசிரியர் இரண்டு குறை கூறுவதை அறியலாம். ஒன்று அணி என்னும் பெயருந்தள்ள குறை. அலங்காரம் எனினும் அக்குறை உள்ளதேயாம். சாத்தனும் சாத்தனுல் அணியப்படும் ஆடை ஆபரண முதலியனவும் களபகஸ்தூரி முதலியனவும் வெவ்வேறாம். ஆடையாபரண முதலிய அணியப்படும் பொருள்களே அணி அல்லது அலங்காரமென்று சொல்லப்படுபவை. சாத்தனது அல்லது சாத்தனோருறுப்பினது இயற்கை அழகை அணி அல்லது அலங்காரம் எனக்கூறுவாரில்லை. சொல்லணி, பொருளணி என்ற இரண்டுமோ பாடலுட் பயின்றவை. பாடல் என்றுளது அன்று தொட்டே அவை அதனினின்றும் வேறுபிரிக்கப்படாதுள்ளன. ஆதலால் அணி என்னும் பெயர் பொருந்தாது. மற்றொன்று பாடலுட்பயின்றபொருள்களையெல்லாம் ஒருங்கு திரட்டிக் கூறாது சிலவற்றைக் கூறுவதாம். மேலும், செய்யுளில் உறுப்பு அமைவது அதை இயற்றும் புலவரது புத்தி விலாசத்தைப் பொறுத்ததாம். சிலர் புத்தியினும் வேறு சிலர் புத்தி மேலும் மேலும் விசாலித்துச் செல்லும். அவ்வாறு உண்டாகும் அகற்சிக்கு ஓர் எல்லை கற்பிக்க இயலாது. ஆதலால் இத்தனைவகைதான் அணி உண்டு என்று வரையறுப்பது பொருத்தமுடையதன்று. சிலவற்றை

மட்டும் தொகுத்து அவற்றிற்கு இலக்கணம் கூறுதல் குன்றக் கூறல் என்னும் குற்றமுடைத்தாம். இதற்குச் சான்றாக வடமொழியில் அலங்கார நூல் இயற்றிய தண்டியாசிரியர் முப்பத்தைந்து அலங்காரங்களுக்கு இலக்கணங்கூறினர். அவர்க்குப் பிற்காலத்தில் வங்கதேசத்தில் தோன்றிய ஜயதேவர் அலங்காரங்களை நூறாக அமைத்துச் சந்திராலோகம் எனப் பெயரிய ஓர் இலக்கண நூலைக் கூறினர். அதன் வியாக்கியானம் போலக் குவலயானந்தம் என்னும் நூலை இயற்றிய அப்பைய தீக்ஷிதர் சந்திராலோகத்திலுள்ளவற்றோடு இருபத்து நான்கு அலங்காரங்களைக் கூட்டி நூற்றிருபத்து நான்கு அலங்காரங்களுக்கு இலக்கணமெழுதினர். இதுவுமன்றி அலங்கார நூல் இயற்றுவோரில் ஒருவர் ஓர் அலங்காரத்துக்குப் பெயர் கொடுத்து ஒருவகையோடு சேர்த்தால் மற்றொருவர் அதற்கே வேறுபெயர் கொடுத்து வேறொருவகையோடு சேர்ப்பர்.

தமிழில் வீரசோழிய முடையாரும் தமிழ்த்தண்டி என்பாருமே வடமொழித்தண்டி இயற்றிய காவியாதர்சம் என்னும் நூலை ஆதாரமாகக்கொண்டு அணியிலக்கணம் இயற்றினர். மற்றொருவரால் குவலயானந்தம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இலக்கண விளக்கத்திலுள்ள அணியிலக்கணம் ஒருவாறு தண்டியாசிரியரைத் தழுவியது. வடமொழிச் சந்திராலோகத்தைச் சேதுஸமஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீமான், முத்துஸாமி ஐயங்கார் தமிழில் மொழிபெயர்த்தனர். அணியிலக்கணம் என்று தமிழில் ஒன்று உளது. அதை இயற்றியவருடைய பெயர், காலம் முதலியன விளங்கவில்லை. தொன்னூல், முத்துவீரியம் இவற்றிலும் அணியிலக்கணம் உளது. படிப்பாரைக் காணோம். மாறன் அலங்காரம் என்ற சிறந்த தமிழ்நூல் ஒன்று உளது. அது நம்மாழ்வார் மீது பாடப்பட்டது. அதில் அறுபத்து நான்கு அணிகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. நூல்தோறும் அணியின் தொகை, பெயர் முதலியன எல்லாம் வேறுபடுவது பேராசிரியர் கூற்றை வலியுறுத்தும்.

சிலர் தொல்காப்பியர், அப்பையதீக்ஷிதர் முதலியோர் ‘உவமையொன்றே அணியாவது; அணியென்று கூறப்பட்ட மற்றவையெல்லாம் அதனினின்றும் விரிந்தவை’ என்ற கொள்கையினையுடையவர் எனக்கூறி அதற்குச் சான்றாக அப்பையதீக்ஷிதர் வடமொழியிலியற்றிய சித்திரமீமாம்சை என்னும் நூலிலுள்ள ஒரு சுலோகத்தைத் தமிழ்ப்பாவாக்கிக் காட்டுவர். அது “உவமையென்னும் ஒருபெருங் கூத்தி, பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து, காப்பிய வரங்கிற் கவினுறத் தோன்றி, யாப்பறி புலவர் இதயம், நீப்பறு மகிழ்ச்சி பூப்பநடிக்குமே.” என்பது அப்பைய

தீக்ஷிதர் உவமை யென்னும் அலங்காரம் இன்னின்ன அலங்காரங்களாய் விரியும் எனக்கூறி மற்றை அலங்காரங்களையுஞ் சொல்லிக் கிரந்தத்தைப் பூர்த்திபண்ணுமுன்னர் யாதுகாரணத்தாலோ கிரந்தம் முடிவடையாமல் நின்றுவிட்டதென்பதைச் சித்திர மீமாம்சையை நன்றாய்க் கவனிப்பதனாலும் குவலயானந்தத்தில் அவர் சொல்லியிருப்பவற்றாலும் அறியலாம். தொல்காப்பியர் உவமையை அணியாகக்கொள்ளவில்லை என்பது கீழ்வருவனவற்றால் அறியலாகும். அவை, பேராசிரியர் "வினைபயன் மெய்யுரு" என்ற உவமவியல் முதற்சூத்திர உரையில் "மற்றிது மேல் எவ்வோத்தினோடு இயைபுடைத்தோ வெனின், மெய்ப்பொருள் புலப்பாடு கூறிய மெய்ப்பாட்டியலோடு இயைபுடைத்து; என்னை? உவமத்தானும் பொருள் புலப்பாடே கூறுகின்றாகலின். எங்ஙனம் போவெனின், ஆபோலும் ஆமா என்றக்கால் ஆமா கண்டறியாதான் காட்டுட் சென்றவழி அதனைக்கண்டால் ஆபோலும என்னும் உவமைபோற்றி ஆமா இதுவென்று அறியுமாகலானென்பது" என்றும், "பெருமையுஞ் சிறுமையு மெய்ப்பாட்டெட்டன" என்ற அவ்வியற்பிறிதொரு சூத்திரவுரையில் "உவமையும் மெய்ப்பாடும் பொருள்களை அறிவிப்பனவாகி அவை வேறுவேறு பொருள் அறிவித்தலின் ஒத்துவேறுடையன வாயினுஞ் சிறுபான்மை மயங்கியும் வருமென்றற்கு இது கூறவேண்டியதென்பது" என்றும், அவ்வியல் "உவமைப்பொருளை உணருங்காலை" என்ற சூத்திரவுரையில் "மேல் உவமப்பொருளானே உற்றதுணரச் செயல்வேண்டுமென்றான்" என்றும் கூறுவன. இவற்றால் தொல்காப்பிய உவமவியல் அணியிலக்கணம் கூறப்புகுந்ததல்லவென்பதும், பொருள்புலப்பாடுபற்றியே எழுந்ததென்பதும் இனிது விளங்கும், தார்க்கிகர் பொருள் நிச்சயம் செய்வதற்கு உவமையை ஒருபிரமாணமெனக் கொண்டதுபோலத் தொல்காப்பியர் பொருளை விளக்குவதற்கு உவமையை ஒரு கருவியாகக்கொண்டனர்போலும்!

சொல்லணி, பொருளணி என இருபகுதியதாகும் அணியிலக்கணம். சொல்லணிக்கு மிறைக்கவி, சித்திரகவி என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. கோமூத்திரி, மாலைமாற்று, நாகபந்தம் முதலிய பலவும் இதில் அடங்கும். சொல்லணியினது தொகையும், பெயரும் ஆசிரியரைப்பற்றி வேறுபடும். அவருள் சொல்லணியின்தொகை இருபது என்பர் சிலர்; முப்பத்து நான்கென்பர் சிலர். யாப்பருங்கலமுடையார் மிறைக்கவியை யாப்பிலக்கணத்தின் பகுதியதாக்கினர். தமிழ்த்தண்டியாசிரியர் செய்யுள்வகைகளை அணியிலக்கணத்தின் பகுதியாக்கினர். நச்சினார்க்கினியர் "ஒற்றொடுபுணர்ந்த" என்ற செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில்

"இனியாப்பருங்கல முதலியவற்றிற் கூறிய சித்திரகவிகளையும் ஈண்டுச்சேரக்கூறுக வெனின் யந்திர மந்திரமுமாய்த் தெய்வத்திற்கே யுரியவாகக் கூறும் மிறைக்கவி இப்புப்பத்தினன் குறுப்புப்போல வகைளுந்திரிந்திரிய சான்றோர் செய்யுட் குறுப்பாய் வாராவென்றும் அத்தினைக்குரிய மரபு வழிவிற்றென்றுங் கருதித் தொல்காப்பியனார் கூறாமையானும் அவற்றதிலக்கணங் கூறிய ஆசிரியரும் அவற்றிற்கு இலக்கியஞ் சான்றோர் செய்யுட்களுட் காணாமையின் 'வடவெழுத்தொரீஇய எழுத்தொடு புணர்ந்தசொல்' லானன்றி வடவெழுத்தாற் பெரும் பான்மை வரச்செய்யுநர் தாமே செய்து இலக்கியமாகக் காட்டினா ராதலானும் யாமும் இம்மிறைக்கவி யிலக்கணம் ஈண்டுக்கூறாமாயினும்" என்ச் சித்திரகவியைப்பற்றிக் கூறினர். திவாகரம், பிங்கலம், சூடாமணி நிகண்டு ஆதியவற்றுள் அணிகளின் பெயரும் தொகையும் மாறுபடுவதைக் காணலாம். ஊர், பெயர், காலம் முதலிய ஒன்றும்தெரியாத அணியிலக்கணம் ஒன்றுதவிர வீரசோழியத்திற்கு முன்னர் அணியிலக்கணநூல் தமிழில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. தமிழிலுள்ள மற்றைய இலக்கண நூல்களெல்லாம் அதற்குப்பின்னர்த் தோன்றியவையே.

தொல்காப்பியர் கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முன் இருந்தவர் என்றுகொள்ளத் தகுந்த காரணங்கள் உள. அதை மறுத்துக்கூறுவோரும் சிலருளர். பாணினிமுனிவர் வடமொழியில் இயற்றிய வியாகரண சூத்திரத்துக்குப் பாஷியம் எழுதிய பதஞ்சலி முனிவர் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர் என்பது சரித்திரம் வல்லோர் கூற்று. தொல்காப்பிய முனிவர் பதஞ்சலிமுனிவருக்கு வெகுகாலம் முன்பிருந்தவர். முதலில் அலங்காரசாஸ்திரம் வடமொழியில் வாமனராற்செய்யப்பட்டது. அவர் பதஞ்சலிமுனிவருக்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் என்பது பிரசித்தம். ஆதலால் தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்ட காலத்து வடமொழிதென்மொழி என்ற இரு மொழியிலும் அலங்காரநூல் இருந்ததில்லை என்பது தவறாகாது. வாமனருக்குப்பின்னர் வடமொழியில் அலங்காரசாஸ்திரம் செய்தவர் மம்மடபட்டர். தண்டிகாவியாதர்ச மியற்றியது அதற்கும் பிறகாலத்தே. இம்முறையை மாற்றிக் கூறுவோருமுளர் அவரும இம்மூவரும பதஞ்சலிக்குப் பிந்தியவர் என்பதை மறுப்பதில்லை இவற்றைக் கூர்ந்து நோக்குவார்க்குத் தொல்காப்பியா உவமவியலை எந்த நோக்கத்துடன் இயற்றியருளினார் என்பது இனிதுவிளங்கும்.

செய்யுளுறுப்பு:—இனி யாப்பிலக்கணம் எனப்படுவதை ஆராய்வாம். தொல்காப்பியரியற்றிய செய்யுளியலுக்குப் பிரதியாய் இக்காலத்துப் பெரும்பாலும் கற்கப்படுவது அமிதசாகரர் இயற்றிய யாப்பருங்கலக்காரிகையே. தொல்காப்பியர் வனப்பினையும் இருபத்தாறு உறுப்புக்களையும் செய்யுளியல் முதற்சூத்திரத்திற் கூறுகின்றனர். "யாப்பியல் வகையின் — ஆறு தலையிட்ட அந்நா லைந்தும்" என்ற சூத்திரத்திற் சொல்லியிருப்பது அதைக் காட்டும். யாப்பருங்கலக்காரிகையுடையார் வனப்பொடு செய்யுளுக்குப் பதினொருறுப்புக்கொண்டனர்.

"எழுத்தசைப் பதின்மூன் றிரண்டசை சீர்முப்ப தேழ்தளையைந்
திழுக்கி லடிதொடை நாற்பதின் மூன்றைந்து பாவினமூன்
றொழுக்கிய வண்ணங்கள் நூறொன்ப தொண்பொருள் கோளிருமூ
வழுக்கில் விகாரம் வனப்பெட்டி யாப்புள் வகுத்தனவே"
(யாப்பருங்கலக்காரிகை.)

இவற்றில்,* தொல்காப்பியர் உறுப்பு எனக் கொண்டவை எழு. தளை, பாவினம், பொருள்கோள், விகாரம் என்பன அவர் செய்யுளுறுப்பெனக் கொள்ளாதவை. "மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனா" என்னும் செய்யுளியல் முதற்சூத்திரவுரையில் பேராசிரியர் தளையைப் பற்றிச் சொல்லுவதாவது—"மற்று யாத்தசீரே யடியாப்பென்ற தென்னை? தளையென்பதோருறுப்புப் பிறர் வேண்டுபவாலெனின், இவருஞ் சீரது தொழிலே தளையெனவேண்டுப, தளைத்தலிற் றளையாதலானும் வேறு பொருளெனவேண்டாரென்பது; என்னார்க்கு அசையின்றிச் சீருமில்லை. சீரின்றி அடியுமில்லையாம்பிறவெனின், அற்றன்று, உறுப்பும் உறுப்புடைச்செய்யுளும்போல அவை கொள்ளப்படும்; தளையென வேறொன்றின்மையான்,......" என்பது. நச்சினார்க்கினியர் சொல்வது,—"இவ்வாசிரியர் தளையை உறுப்பாகக்கொள்ளாதது என்னையெனின்:—தளையாவது சீரினது தொழிலாய்ப் பாக்களின் ஓசையைக்கட்டு இருசீரிணைந்ததாகும்; அவ்வாறிணைந்த இருசீரினையும் ஆசிரியரெல்லாம் இருசீர்க்குறளடியென அடியாகவே வகுத்துக்கொண்டாராதலின், தளையென வேறோருறுப்பின்றாம் * * * *," என்பது. இனத்தைப்பற்றித் தனியே எழுதுவதால் ஈண்டு ஒன்றும் விவரிக்கவில்லை. தொல்காப்பியர் பொருளையும் பொருள்கோளையும் வெவ்வேறாகக்கொண்டு பொருள்கோளைச்சொல்லதிகாரத்தின் பாற்படுத்தினர். "நிரனிறை சுண்ணம் அடிமறி மொழிமாற்று - அவை

நான் கென்ப மொழிபுணரியல்பே" என்னும் எச்சவியல் எட்டாஞ்சூத்திரம் இதை விளக்கும். விகாரத்தை எழுத்ததிகாரத்தின்பாற்படுத்தினர். விகாரத்தைச் செய்யுளுறுப்பென்றல் பொருந்தாதென்பது அவர் கொள்கைபோலும்! யாப்பருங்கலக்காரிகையுடையார் விகாரத்தோடு வகையுளி, வாழ்த்து, வசை, குறிப்பிசை முதலியவற்றையுங் கூட்டிக்கூறினர். வகையுளி என்பது சீரலகிடுவதில் ஒரு பேதம். அது சீரின்பாலடங்கும். வாழ்த்து வசை குறிப்பிசையென்பன தொல்காப்பியர் செய்யுளுறுப்பெனக்கொண்ட பொருளில் அடங்கும். வனப்பு என்று காரிகையுடையார் கூறுவது பாவின்பால் அடங்குமெனலாம். இவைகளைத் தொல்காப்பியர் செய்யுளியலிற் சொல்லுகின்றனர். ஆயினும் உறுப்பெனக் கொள்ளவில்லை. காரிகையுடையார் தொல்காப்பியரோடொப்ப உறுப்பெனக் கொண்டவைகளிலும் வேறுபாடு காணப்படும். உதாரணவாய்பாட்டால் நேர் நிரை நேர்பு நிரைபு என நான்கசைகொண்டனர். பிற்காலத்தார் பலர் நேர் நிரை யென்னும் இரண்டசையேகொண்டனர்.

இனி, செய்யுளுறுப்பெனப்படும் பாவினத்தை ஆராய்வாம். செய்யுள் என்பது பாச்செய்யுள், உரைச்செய்யுள், நூற்செய்யுள் என மூவகைப்படும். தொல்காப்பியர் பாச்செய்யுள் என்றது அகவற்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா கலிப்பா என்பனவாம். தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னும் இனம் அதில் அடங்காது எனக்கொண்டனர். பேராசிரியர் "அவ்வியலல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்" (செய்—அகூ) என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் "அல்லதூஉம் மாணாக்கன் இதன் முதனூல் செய்த ஆசிரியன் பண்ணுந் திறனும் பகுத்தானைக் கண்டு இவற்றையும் பாவும் இனமுமாகப் பகுத்தான்கொல் என்று ஐயுறுமைமீலக்கி இயல்நூலுள் அவ்வாறு கூறிற்றிலன் எனச் சொல்லினன்" என்றும் "அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே" (செய்-௩ங) என்னுஞ்சூத்திரவுரையில் தலையிடைகடைச்சங்கத்தாரும் பிறசான்றோரும் நாற்சீரடியான்வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ்சிப்பா சிறுவரவிற்றெனக் கொள்க" என்றும் எழுதியிருப்பது 'அகத்தியர் தொல்காப்பியர் இருவர்க்கும் இனம் உடன்பாடன்று' என்றுகொள்வது அவரது கொள்கை என்பதைக் காட்டும். நச்சினார்க்கினியர் " இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும் " (செய்-உ௩அ) என்னும் சூத்திரவுரையில், "சிந்தாமணி முதலியன பாவிற்கினமாகிய துறையும் விருத்த

மும் பற்றிச்செய்தனவென்பார்க்கு அப்புலவர் செய்யுட்செய்கின்றகாலத்திற்குநூல் தொல்காப்பியமாயவாறும், அவர் இனம் கொள்ளாதவாறும், அவ்வினங்கள்தாம் இலக்கணக் குறைபாடுடையவாறும் கொச்சகம்போற் சிறப்பின்மையும் முன்னர்விளங்கக் கூறியவற்றைக்கொண்டும் பின்பு செய்தநூல்கள் முன்புசெய்தசெய்யுட்கு விதியாகாதவாறுங்கொண்டு மறுக்க. பின்னோர் தாம்செய்த நூல்கட்கு அவை உதாரணமாகக்காட்டலின் அச்செய்யுள் அந்நூல்கட்கு முன்னாயவாறும் உணர்க. இனித் தொல்காப்பியனாரை யொழிந்த ஆசிரியர் பதினொருவருட் சிலர் இனமும் கொண்டார். அதுபற்றி யாப்பருங்கலம் முதலியவற்றிலும் இனம் கொண்டார் என்பார்க்கு அவர்கள் அகத்தியனார்க்கு மாறாக நூல் செய்தவராவர். அவை வழிநூலெனப்படாவென்று மறுக்க" என்றும், "அவ்வியல் பல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்" (செய்-௮௯) என்னும் சூத்திரவுரையில் "ஆங்கு" என்றது அகத்தியனை. * * *. முதனூலாசிரியர் இசைக்குப் பண்ணுந் திறனும் பகுத்தாற்போல, இயற்குப் பாவும் இனமும் பகுத்தார்கொல் என்னும் ஐயம் நீக்குவதூஉ மாம். இவர் கருத்தால் சான்றோரும் இனம் கொள்ளாராயினர்" என்றும், சீவகசிந்தாமணி "மூவா முதலா வுலகமொருமூன்றுமேத்த" என்னும் கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள் உரையில், "இனி இத்தொடர்நிலைச்செய்யுளை இனமென்ப. அந்நூல்கள் இனமென்று காட்டிய உதாரணங்கள் தாம் அவர் சேர்த்த அவ்வப்பாக்கட்கே இனமாகாது ஒழிந்தபாக்கட்கும் இனமாதற்கு ஏற்றலானும், துறையை விருத்தமாகவும் தாழிசையை விருத்தமாகவும் ஓதுதற்கு அவை ஏற்றமையானும் "மூவாமுதலா" என்னுங்கவிமுதலியன தாழம்பட்ட ஓசையான் விருத்தமாயும், சீர்வரையறையானும் மிகத் துள்ளிய ஓசையானுந் துறையாகியும் கிடந்தலின் இதனை விருத்தக் கலித்துறையெனல்வேண்டும்; அது கூறவே துறையும் விருத்தமும் எனப் பகுத்தோதிய இலக்கணம் நிரம்பாதாமாகலானும் இனம் என்றல் பொருத்தமின்று. இச்செய்யுட்களின் ஓசை வேற்றுமையும் மிக்கும் குறைந்தும்வருவனவுங் கலிக்கே யேற்றலின் கொச்சகமென்றடங்கின" என்றும் எழுதியிருப்பது அவர்கொள்கையும் பேராசிரியர் கொள்கையோடொத்ததே என்பதைக்காட்டும். "தரவின் றாகித் தாழிசை பெற்றும்" (செய்-௧௪௯) என்னும் சூத்திர வுரையிற் பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியரிருவரும் இனம் கோடற்குரியதன்றென்று விரிவாய் எழுதியிருக்கின்றனர். இன்னும் பல இடங்களிலும் எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

அவர்கள் சொன்னதற்கு மாறாய் உரையாசிரியர் எனப் பெயர்பெற்ற இளம்பூரணார் இனத்தையொப்புக்கொண்டு தொல்காப்பியர் சூத்திரம் செய்திருப்பதாய்ச் சொல்வர். "பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்-பாட்டி னியல பண்ணத்தி யியல்பே (கஅ0) "அதுவே தானும் பிசி யொடு மானும்" (கஅக) "அடிநிமிர் கிளவி யீரா றாகும்" (கஅ௨) என் னும் செய்யுளியற் சூத்திரங்களின் உரையில், பின்கண்டவாறு எழுதி யிருக்கின்றனர். அது "பண்ணத்தி பகுதிபடுமாறுணர்த்துதல் நுத லிற்று. பண்ணத்தி எனினும் பாவினம் எனினும் ஒக்கும் * * * * இதனாற் சொல்லியது இருசீரடிமுதலிய எல்லா அடிகளாலும் மூவடிச் சிறுமையாக ஏறிவரும் பாவினம் என்றவாறும். பன்னிரண்டாவன: ஆசிரியம், வஞ்சி வெண்பா கலியெனச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பாவினோடு தாழிசை துறை விருத்தமென்னும் மூன்றினத்தையு முறழப் பன்னி ரண்டாம். அவற்றுள், தாழிசையாவது: ஆசிரியத்தாழிசை, வஞ்சித் தாழிசை, வெண்டாழிசை, கலித்தாழிசை என நான்காம். துறையாவது: ஆசிரியத்துறை, வஞ்சித்துறை, வெண்டுறை, கலித்துறை என நான் காம். விருத்தமாவது: ஆசிரியவிருத்தம், வஞ்சிவிருத்தம், வெளிவிருத் தம், கலிவிருத்தம் என நான்காம்" என்பது. இச்சூத்திரங்கட்கு நச்சி னார்க்கினியர் உரை கிடைத்திலது. பேராசிரியர் இளம்பூரணர்க்கு முற்றும் மாறாய் எழுதுகின்றனர். பண்ணத்தி என்பதைப் பாவினம் என்று பொருள்படுமென்று அவர் கொள்ளவில்லை. காக்கைபாடினியர் அவிநயர் முதலிய சிலர் இனத்துக்கு இலக்கணநூல் அமைத்தனரேனும், அக்காலத்துச் சான்றோர் ஒருவரும் இனம் இயற்றியதாகத்தெரியவில்லை. இப்பொழுதுள்ள சங்கச்செய்யுட்களில் இனத்தைக் காண்கிலோம். பிற்காலத்தார் இயற்றியன பெரும்பான்மை இனங்களே. கம்பராமா யணம் வில்லிபுத்தூரார்பாரதம் பெரியபுராணம் முதலிய புராணங்கள் காவியங்கள் முதலியன இனங்களால் ஆயவை. சங்கத்திறுதிக்காலத் துக்குப் பலநூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னரே இனம் தோன்றின. அவ் வாறுதோன்றியவற்றில் மிகப்பழையன தேவாரமும் நாலாயிரப்பிரபந்த மும். சங்ககாலத்தில் மருந்துக்கும் அகப்படாத இனம் இக்காலத்துத் தமிழ் இலக்கியங்களில் நிறைந்திருக்கிறது. சங்ககாலத்துக்குப்பின்னர் யாப்பிலக்கணநூல் எழுதிய அனைவரும் இனம் கொண்டனர். அவர் நூலெழுதியகாலத்திருந்த இலக்கியத்தை நோக்கிப்போலும்.—சிலர் தாம் செய்த இலக்கணநூலே இனத்திலமைத்தனர். இவை காலத்தின்மகிமை.

ஓசை:— அடி, கட்டளையடியென்றும் சீர்வகையடியென்றும் இரண்டாம். எழுத்தைக் கணக்கிடுவதனாலாகும் அடி கட்டளையடி. சீரைக் கணக்கிடுவதனாலாகும் அடி சீர்வகையடி. செய்யுளியலில் "நாலெழுத் தாதி யாக ஆறெழுத் — தேறிய நிலத்தே குறளடி யென்ப" (௩௩) முதலிய சூத்திரங்கள் கட்டளையடியைச் சொல்லுவன. சான்றோர் முற்காலத்துக் கட்டளையடியாற் செய்யுள் இயற்றினர். பிற்காலத்து அது மாறியது. "ஆங்ஙனம் விரிப்பி னளவிறந் தனவே" (செய்—௫௧) என்னும் சூத்திரவுரையில், பேராசிரியர் "இந்நூல் செய்தகாலத்துத் தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் அவ்வாறு கட்டளையடியாற் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்தாரென்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெறுதும்" என்றும் நச்சினார்க்கினியர் " இந்நூல் செய்தகாலத்தில், தலைச் சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் கட்டளையடிபயின்றுவரச் செய்யுள்செய்தாரென்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெறுதும்.—பின்பு கடைச்சங்கத்தாருக்கு அஃது அரிதாதலின், சீர்வகையடிபயிலச் செய்யுள்செய்தாரென்றுணர்க" என்றும் எழுதியிருப்பது இதை விளக்கும். கட்டளைக்கலித்துறை என்னும் பெயர் கலிப்பாவினமாகிய துறைக்குவாய்ந்தது அதனடியிலுள்ள எழுத்தைக்கணக்கிடுவதனால் அறியப்படும். கட்டளையடி பயின்ற காலத்துச் சீர் பயிலவில்லையாதலால், தளையென்று அக்காலத்துக் கொண்டனர் என்பதற்கில்லை. இங்கு, பாவகையை எவ்வாறு அறிந்தனர் என்னும் வினா எழும். ஓசையைக்கொண்டு என்பது அதற்கு விடையாம். ஓசையாவது என்னவெனில்? "மாத்திரை யெழுத்தியலசைவகை யெனா" என்னுஞ் செய்யுளியல் முதற்சூத்திரவுரையில், பேராசிரியர் "பாவென்பது சேட்புலத்திருந்தகாலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லும் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்னசெய்யுள் என்று உணர்தற்கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை" என்றும், நச்சினார்க்கினியர் பாவென்றது இவ்வுறுப்புக்களையுடைத்தாய்ச் சேட்புலத்திருந்து சொல்லும் பொருளுந் தெரியாமல் ஒருவன் கூறியவழியும் இஃது என்ன செய்யுள் என்று அறிவதற்கேதுவாகிப் பரந்துபடச்செல்வதோர் ஓசையை" என்றும் எழுதியிருப்பது ஓசை இன்னதென்பதை விளக்கும். எழுத்தும் சொல்லும் தெரியாமல் என்று ஈண்டுக்கூறியது சீரும் தளையும் அறியக்கூடாமையைச் சுட்டும்; சீரை அறிந்தாலன்றித் தளை

யைப் பெருமையால்.— இதனால், தளை வேறு; ஓசை வேறு; ஒன்று பிறிதொன்றாகாது என்பது வெளி. அவ்வோசை அகவலோசை, செப்பலோசை, துள்ளலோசை, தூங்கலோசை என நான்காய் விரியும். இவ்வோசையை விகற்பிப்பது எளிதன்றென்பது பேராசிரியர் ஓசையைப்பற்றிச்சொல்லுமிடத்து "இன்னோரன்ன பிறவும் பெரிதும் எஃகு செவியும் நுண்ணுணர்வு முடையார்க்கன்றி யுணரலாகா" என்றும், நச்சினார்க்கினியர் "இவ்வாறே பிறவும் வகுத்துணர்த்துதல் அத்துறை போயினார்க்கே தெரிவதாம்" என்றும், யாப்பருங்கலவிருத்தியுடையார் "செப்பலிசையனவெண்பா" என்னும் சூத்திரவுரையில்" இவ்வோசை விகற்பமெல்லாம் வல்லார்வாய்க் கேட்பினல்லது காட்டலாகாவென்றறிக" என்றும், வீரசோழியவுரையுடையார் "நெடிலடிநான்கவை" (யாப்பு-கஅ) என்னும் செய்யுள் உரையில் ஓரிடத்து "ஓசையாவது செவிப்புலனே கருவியாக அறிவதென்பது எல்லார்க்கும் உடம்பாடாதலாம்" என்றும், வேறோரிடத்தில், "அன்றியும் வடநூற்புலவர்க்கு ஓசையூட்டுகவென்ப தில்லையெனக்கொள்க.—மேலும்அவர் பயில்வார்க் கரிதாக நூலைப் பெருக்குவதுஞ்செய்து அப்பெருமையில் யாப்புக்களையடக்கமாட்டாதே மிக்குங் குறைந்தும்வரினும் ஒருபுடையொப்புமைநோக்கி யொழிந்தவுங் கொளல் என்று சூத்திரஞ்செய்தமையாலே யடங்கவுஞ் செய்திற்றிலர்; பயில்வார்க் கெளிதாகச்சுருங்கவுஞ் செய்திற்றிலர்; யாப்பதிகாரத்தினாற் பயனும் செய்யுளுக்கு ஒரு பெரிய ஏதுவேயாதலால், குற்றம் எனக" என்றும் சொல்லியிருப்பதனால் விளங்கும். இக்காலத்தார் பலர் தளையைக் கருவியாகக்கொண்டு பாக்களை விகற்பிக்கின்றனர்; அவர் வடமொழிவழக்கையும் பின்கண்ட சூத்திரங்களையும் தமக் காதாரமென்பரோ? சூத்திரங்கள்;—

"வெண்சீர் வெண்டளை யான்வரும் யாப்பை
ஏந்திசைச் செப்பல் என்மனார் புலவர்"

"இயற்சீர் வெண்டளை யான்வரும் யாப்பைத்
தூங்கிசைச் செப்ப லென்மனார் புலவர்"

"வெண்சீ ரொன்றலு மியற்சீர் விகற்பமும்
ஒன்றியபாட்டே யொழுகிசைச் செப்பல்"

"நேர்நே ரியற்றளை யான்வரு மகவலும்
நிரைநிரை யியற்றளை யான்வரு மகவலும்

ஆயிரு தளையுமொத் தாகிய அகவலும்
வந்தல் தூங்கல் ஒழுகல் என்று
வாய்ந்த நிரனிறை யாகு மென்ப"

"வெண்டளை தன்றளை யென்றிரு தன்மையின்
வெண்பா இயலது வெண்கலி யாகும்"

என்பவை போல்வன.

ஓசைக்கும் தளைக்குமுள்ள வேறுபாட்டைப் பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இருவரும் "அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி" (செய்–கக) என்னும் சூத்திரவுரையில் விரிவாய்க் காட்டியுள்ளார். இளம்பூரணரும் "அவ்வியல் பல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்" (செய்–அகூ) என்னும் சூத்திரவுரையில் அதை வரைந்திருக்கின்றனர். நூல் என்னும் அடுத்த தலைப்பின்கீழ் அதை எழுதியிருக்கின்றேன். மேற் சொல்லியவற்றால் ஓசையுணர்வினது இன்றியமையாமையும், அவ்வுணர்வில்லாதார் தளையறிவைக்கொண்டு ஓசையுணர்வின் இன்மையை நிரப்ப முயல்வதும் புலனாகும்.

நூல்:—தொல்காப்பியர்காலத்து நூல் என்னும் சொல் உணர்த்திய பொருளுக்கும் இக்காலத்து அது உணர்த்தும் பொருளுக்கும் வேறுபாடு பெரிது. ஆசிரியர் மரபியலில் நூலுக்கு இலக்கணம் கூறிய சூத்திரம் பின்வருமாறுள்ளது. அது,

"ஒத்த சூத்திர முரைப்பிற் காண்டிகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி
யீரைங் குற்றமு மின்றி நேரிதின்
முப்பத் திருவகை யுத்தியொடு புணரின்
நூலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்"

என்பது, பேராசிரியர் இச்சூத்திரவுரையில், "சூத்திரமும் காண்டிகையும் உரையும் என மூன்றும் அவற்றோடு குற்றமின்மையும் உத்திவகையுங் கூட்ட நூலிலக்கணம் ஐந்தாயின" என்று எழுதியிருப்பதும் இதை விளக்கும். அடியிற் கண்ட செய்யுளியற்சூத்திரங்களும் ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கன.

"அவற்றுள், நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை
முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்

தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
யுண்ணின் றகன்ற வுரையொடு பொருந்தி
நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே" (கசுஎ)

"அதுவே தானு மீரிரு வகைத்தே" (கசுஅ)

"ஒருபொரு ளுதலிய சூத்திரத் தானும்
இனமொழி கிளந்த வோத்தி னானும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானும்
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானுமென்
றாங்கனை மரபி னியலு மென்ப" (கசுகூ)

மேற்கண்டவற்றாற் சூத்திரத்தாயது நூலென விளங்கும். "மேற்கிளந்தெடுத்த" (எ0) என்னும் மரபியற்சூத்திரவுரையில், "பல சூத்திரந்தொடர்ந்து நூலாகி" என்று பேராசிரியர் எழுதியிருப்பது இதனை வற்புறுத்தும். "பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே—யங்கதம் முதுசொல்லவ்வேழ் நிலத்தும்" (எக) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திர வுரையில் நச்சினார்க்கினியர் "பாட்டுச்செய்யுள், உரைச்செய்யுள், நூற்செய் யுள் எனத் தமிழ்நாட்டார் வழங்கியவாறே பெயர்பெறும்" என்று எழுதி யிருப்பது பாச்செய்யுள்வேறு நூற்செய்யுள்வேறு என்பதைக் காட்டும். நூற்செய்யுள் என்று சொல்லப்படுவது சூத்திரம். பாச்செய்யுளுக்கு ஓசையுண்டு. உரைச்செய்யுள் நூற்செய்யுள்கட்கு ஓசையில்லை. "பாட் டிடைவைத்த குறிப்பினானும்" (களங) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திர வுரையில், பேராசிரியர், "சூத்திரம் பாட்டெனப்படாவோ எனின், படா; பாட்டும் நூலும் உரையும் என வேறோதினமையின்" என்றும், நச்சி னார்க்கினியர், "சூத்திரம் பாட்டெனப்படா; பாட்டும் உரையும் நூலு மென வேறோதலின்" என்றும் எழுதியிருப்பது சூத்திரத்தினாயது நூலென்பதையும், சூத்திரம் பாவினின்றும்வேறு என்பதையும் விளக் கும். "சிதைவெனப் படுபவை" (க0அ) என்னும் மரபியற்சூத்திர வுரையில், "சூத்திரச்செய்யுள்" என்றும், "ஒத்தகாட்சி" (கக0) என்னும் அவ்வியற் சூத்திரவுரையில், "இவையும் நூற்கண்ணன்றி யொழிந்த செய்யுட்கு வருங்கால் விலக்கப்படுதலும்" என்றும் பேராசிரியர் கூறி யிருப்பதும் இவ்வேறுபாட்டைக் காட்டும். "அவ்வியல்பல்லது பாட் டாங்குக் கிளவார்" (அகூ) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில் இளம்பூரணர் எழுதியிருப்பது ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கது. அது,

மேற்சொல்லப்பட்ட ஓசைவகையாலல்லது பாட்டாங்குக் கூறு என்றவாறாயிற்று. பாட்டாங்குக்கூறலாவது ஓசையொழிந்து சீருந் தளையும் படக்கூறல். அவ்வாறு சொல்லுங்கால் பாட்டாங்காகாதென்பதூஉம், அடியுந் தொடையும் பெற்றுவந்ததாயினும் நூலின்பாற்படுதல் உரையின்பாற்படுதல் என்பதூஉங் கூறியவாறாம். அது வருமாறு:—

"ஐவகை யடியும் விரிக்குங் காலை
மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்தும்
எழுபது வகையின் வழுவில வாகி
யறுநூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே" (செய்-௩௰)

"என்பது ஆசிரியப்பாவிற்குரிய இலக்கணமுடைத்தாயினும் ஓசையின்மையான் ஆசிரிய மெனப்படாது நூலெனப்படுமென்று கொள்க" என்பது. மேலும், இவரே "பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானும்" (கஎ௩) என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில், "பல சொற்றொடர்ந்து பொருள்காட்டுவனவற்றுள் ஓசை தழீஇயவற்றைப் பாட்டென்றார். ஓசையின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய்வருவது நன்னூலெனப்பட்டது. அவ்வகையின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய் வருவது நூலெனப்பட்டது" என்று எழுதியிருப்பது இதை நன்குவிளக்கும். பிற்காலத்து நன்னூலாரும், "நூலி னியல்பே நுவலின்" என்னும் சூத்திரத்தில், தொல்காப்பியர் சொன்னதைத் தழுவியே நூலுக்கு இலக்கணம் கூறினர். அச்சூத்திரத்தில், "சூத்திரங் காண்டிகை விருத்தி யாகும்" என்னுஞ் சொற்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இலக்கணவிளக்கநூலுடையாரும், "நூலெனப் படுவது நுவலுங்காலை" (கஉ௰) என்னும் பாட்டியற்சூத்திரத்தில், தொல்காப்பியரைத் தழுவி நூலிலக்கணஞ் சொல்லப்புகுந்து, அச்சூத்திரத்தில் "ஒருபொருணுதலிய சூத்திரத்தானும்" என்று சொல்லியிருப்பது மேற்சொல்லியதை வற்புறுத்தும். மேலும் அவரே, அவ்வியல் "எஞ்சிய இலக்கண மெல்லாஞ் சொல்லின்" என்னும் முதற் சூத்திரத்தில், "பாட்டினியலும் நூலினியலும்" என வேறுபடுத்திக்காட்டி நூலுக்கும் பாட்டுக்கும் வெவ்வேறாக இலக்கணமும் அமைத்தனர். மயிலைநாதருள்ளிட்ட சில உரையாசிரியர்கள் பாரதம், நாலடிநானூறு, களவியல், சிந்தாமணி, சூளாமணி போல்வனவற்றை அகத்தியம் தொல்காப்பியத்தோடொப்ப நூல் என்றனர், நச்சினார்க்கினியர் சிந்தாமணி

போல்வனவற்றைத் தொடர்நிலைச்செய்யுளென்பரேயன்றி நூலென்னார். உரையாசிரியர் பலர் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கம் இவற்றிற்குநூல் அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமும் என்று சூத்திரத்தானுயவற்றைச் சொல்லிப் பாச்செய்யுளின் வேறுபடுத்தியே கூறுகின்றனர். களவிய லுரையுடையாரும் அடியார்க்குநல்லாரும் இவ்வகுப்பினர். கிரந்தம் என்னும் வடசொல்லைப் புத்தகம் என்னும் பொருளில் உபயோகப்படுத் துவது போல நூல் என்னும் சொல்லை இக்காலத்துத் தமிழர் உபயோ கிக்கின்றனர். ஓசையோடுகூடிய வஞ்சிப்பா, கலிப்பா; தனிநிலைச்செய் யுட்கள் முதலியவற்றையும், ஓசை பெறாத பூப்பத்திரண்டு பதுமைக் கதை மதனகாமராஜன்கதைபோன்ற உரைநடைகளையும் இக்காலத் தார் நூல் என்கின்றனர். தொல்காப்பியர் முதனூல், வழிநூல் என நூல் இரண்டுவகைய தென்றனர். பிற்காலத்தார் அவ்விரண்டனோடு புடைநூல் அல்லது சார்புநூல் என ஒன்றைக்கூட்டி நூல் மூன்று வகையதென்றனர்.

பாட்டியல்:—சங்ககாலத்து அகத்தியர் பாட்டியல், பரணர்பாட்டி யல், பன்னிருபாட்டியல் முதலிய பாட்டியல்நூல்கள் இருந்தன என்பர். பன்னிருபாட்டியல் இப்பொழுதுளது. நவநீதப்பாட்டியல் என்றும் ஒரு நூலுளது. பிற்காலத்து வெண்பாப்பாட்டியல், சிதம்பரப்பாட்டி யல், வரையறுத்தபாட்டியல் இலக்கணவிளக்கப்பாட்டியல் போன்ற நூல் கள் உண்டாயின. பன்னிருபாட்டியலிற் சாதகம் என்னும் பாட்டைச் சொல்லுமிடத்து,

> "தோற்றிய சாதகஞ் சாற்றுங் காலைப்
> பற்றிய கலியுகத் துற்ற யாண்டிற்
> றிருந்திய சகாத்தமு மாண்டும் பொருந்திய
> ஞாயிறும் பக்கமும் மேய வாரமும்
> இராசியு மன்னுற மொழிதற் குரிய"

என்னுஞ் சூத்திரம் காணப்படுகிறது. சகாத்தத்தைச்சொல்லியிருப்பது சாலிவாகனசகாத்தமாயிருத்தல்வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் வேறுசகாத் தம் வழக்கிலிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆதலால் கி. பி. 78-ம் ஆண்டுக்குப்பிறகு இந்நூல் இயற்றப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். இதை

இயற்றியோர் சங்கப்புலவரில் பரணர், சீத்தலையார், அவிநயனார், கல்லாடனார், பொய்கையார் முதலியோராதலால், இது, சங்கத்திறுதிக்காலமாகிய கி. பி. மூன்றும்நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குமுந்தி இயற்றப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். வெண்பாப்பாட்டியல் நேமிநாதராலியற்றப்பட்டது. இப்புத்தகத்தைப்பற்றிப் பிற்பாகம் மூன்றுங்காலப்பகுதியிற் சொல்லியிருப்பதைப்பார்க்க. சிதம்பரப்பாட்டியலுடையார்சரித்திரத்தை நாலாங்காலப்பகுதியிற் பார்க்க. இலக்கணவிளக்கமுடையார்சரித்திரமும் அப்பகுதியினதே. பலவகைப்பாட்டுக்களின் இலக்கணங்கூறும்நூல் பாட்டியல் எனப்படும். சங்ககாலத்திருந்த பாட்டின்விகற்பங்களுக்கும் பிற்காலத்துப் பாட்டுவிகற்பங்களுக்கும் பல வேறுபாடுகள் உள. பன்னிருபாட்டியல் முதல் ஒவ்வொரு பாட்டியலிலுமுள்ள விகற்பங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதனால் அவை விளங்கும். வேறுபாடுகளிற் சிலவற்றையே ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன். பன்னிருபாட்டியலிற் பெருங்காப்பியம் காப்பியம் என்னும் பெயர்கள் காணக்கிடையா. இக்காலத்துப் பன்னிருபாட்டியற்பதிப்பில் ஒருமூலையில் காப்பியம் என்னுஞ்சொல் காணப்படுகிறது. அடியார்க்குநல்லார் நச்சினார்க்கினியர் இருவரும் அச்சொல் அதிற் காணப்படிற் குறிப்பிட்டிருப்பரென்பது திண்ணம். தொடர்நிலைச்செய்யுள் என்னும் பெயர் உளது. பன்னிருபாட்டியலில் அதற்குச் சொல்லியிருக்கும் இலக்கணத்திற்கும் பிற்காலத்துப் பாட்டியல்களிற் காணப்படும் இலக்கணத்திற்கும் சில பேதங்கள் உள. பிற்காலத்தார் தொடர்நிலைச் செய்யுளைப் பெருங்காப்பியம் காப்பியமெனப் பிரித்தனர். சிலர் தொடர்நிலைச்செய்யுள் என்னும் பெயரையே சொல்லாது பெருங்காப்பியம் காப்பியம் இவற்றுக்கு இலக்கணங்கூறினர். சிலப்பதிகாரத்திற்குக் காவியம் என்னும் பெயரிட்டு நியாயம் எழுதினர் அடியார்க்குநல்லார். அதை மறுத்து எழுதினர் நச்சினார்க்கினியர். நச்சினார்க்கினியர் சிந்தாமணி சிலப்பதிகாரம்போல்வனவற்றைத் தொடர்நிலைச்செய்யுள் என்பர். காப்பியம் அல்லது பெருங்காப்பிய மென்னார். புராணமென்பது இக்காலத்துச் சொல்லப்படுகியல்பிற் சங்ககாலத்தி லிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பன்னிருபாட்டியலில் அப்பெயர் இல்லை. சிதம்பரப்பாட்டியலில் உளது. இலக்கணவிளக்கநூலுடையார் பாட்டின்விகற்பங்களைத்தொடர்நிலைச்செய்யுள், தனிநிலைச்செய்யுளின்விகற்பங்களாயமைத்து இலக்கணம் கூறினர். அவர், அணியியலில் "அவற்றுட்—பெருங்காப்பியமே காப்பியமென்றாங்—கிரண்டா கியலும் பொருட்டொடர் நிலையே"(அ)என் று சூத்திரித்திருப்

பதை நோக்கப் பன்னிருபாட்டியலிற்சொல்லிய பாட்டின்விகற்பங்க ளெல்லாம் பெருங்காப்பியம் காப்பிய மென்பதில் அடங்குமென்பது அவர்கருத்தென விளங்கும். பிற்காலத்தார் பாட்டின்விகற்பத்தைப் பிரபந்தமென்றனர். அவ்விகற்பத்தைப் பெருக்கி 96 என விரிப்பர். நாலாயிரப்பிரபந்தத்துக்கு அப்பெயர்வாய்ந்தது பிற்காலத்துவழக்குப் பற்றிப்போலும். சங்ககாலத்துச்செய்யுளுக்குக் காப்பியம், பிரபந்தம் என்னும் பெயர் அக்காலத்து வழங்கியதாகத் தெரியவில்லை.

செய்யுளியல் பொருளதிகாரத்தின்பாற்படுவதேன் ? தொல்காப் பியர் செய்யுளுறுப்பு முப்பத்துநான்கில், பொருள் ஒன்று என்றனர். செய்யுளுறுப்பென அவர் கூறிய எட்டுவனப்பும் பொரு ளன்றே? "மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனாஅ" என்னும் முதற்சூத்திரவுரையில் பேராசிரியர் "மற்றுச் செய்யுளுறுப்பு ஈண் டோதினர் செய்யுள் யாண்டோதுப எனின், அறியாது கடாயினாய், உறுப்பென்பன உறுப்புடைப்பொருளின் வேறெனப்படா; பொரு ளெனப்படுவன உறுப்பே; அவற்றதீட்டத்தினை முதலென வழங்குப வாகலான் உறுப்பினையே சொல்லியொழிந்தார்" என்று கூறியவற்றால், செய்யுளுறுப்பெல்லாம் பொருள் என்பதும் உறுப்பும் உறுப்புடைப் பொருளாகிய செய்யுளும் வேறெனப்படாவென்பதும் விளங்கும். பொ ருளை உறுப்பாயுடையதற்கு இலக்கணங் கூறுமிடம் பொருளதிகாரத் தைத் தவிர்த்து வேறு யாதாயிருத்தல் இயல்புடைத்தாம். வாழ்த்து வசை முதலியபொருள்கள் இன்னின்னபாவில் அமைக்கப்படவேண்டு மென்று விதிப்பதற்குப் பொருளதிகாரமே இடமன்றே? இலக்கண விளக்கநூலுடையாரும் "பொருட்கிடஞ் செய்யு ளாதலி னதனைத்— தெரிப்பது மதனது திறனெனல் வரையார்" (அணி—2) என்றதும் இக்கருத்தேபற்றி எனக் கொள்க.

இச்செய்யுளியலில் வேறுபாடு பலவுளவேனும் ஈண்டுச்சிலவற்றையே காட்டினேன்.

இது நிற்க, முற்காலத்தார் நிகழ்ந்த சரித்திரங்களைத் தாம் அறிந்த வாறு கூறினர். பிற்காலத்தார் அவற்றைத் திரித்தும் பெருக்கியும் குறைத்தும் கூறுவர். முற்காலத்துச் செய்யுட்களில் தன்மையணி

அல்லது சுபாவோக்தியலங்காரம் என்னும் பொருள்கள் பெருகிக் கிடக்கின்றன. பிற்காலத்தார் செய்யுட்களில் அதிசயோக்தியின்பெருக்கத்தையே பார்க்கலாம்.

பொருளிலக்கணம்:—உரையாசிரியரெனப்படும் இளம்பூரணர் கொள்கையைத் தழுவி இதை எழுதுகின்றேன். பொருள் என்பது சொல்லினுணரப்பட்டது என முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். சாதாரணமாய் உலகத்திற் பொருள் என்பதை உருவப்பொருள் எனக் கொள்ளுகிறார்கள். ஈண்டுப் பொருள் என்பது அது மட்டுமன்று. வினையையும் பண்பையும் உணர்த்தும். அப்பொருள் முதல் கரு உரி என மூவகைப்படும். முதற்பொருள் நிலனும் காலமும் என இரு வகைப்படும். நிலன் என்பது இடம். காலம் இடம் என்பவற்றை ஆங்கிலேயர் டைம் அண்டு ஸ்பேஸ் என்பர். இவ்விரண்டின் தோற்றமும் ஈறும் மனதிற் கெட்டாதனவாம். முதலிற் காலத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். நமக்குமுன் தோன்றியவர் யாவர்? அவர்க்குமுன் யாவர்? அவர்க்குமுன் யாவர்? என நெடுக விசாரித்துக்கொண்டுபோனால் இந்த உலகம் உற்பத்தியானகாலத்தை யெட்டியதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். உலக உற்பத்திக்குமுன் இருந்ததென்ன? அதற்குமுன் இருந்ததென்ன? அதற்குமுன் இருந்ததென்ன? என்று விசாரித்துக் கொண்டுபோனால் முடிவு ஏற்படாது. காலத்தின்தோற்றம் நம் மனத்திற் கெட்டாததெனத்தெரியும். அவ்வாறே நமக்குப் பிற்காலத்து இருக்கப்போவதென்ன? அதற்குப்பிறகு இருக்கப்போவதென்ன? அதற்குப்பிறகு என்ன? என நெடுக விசாரித்துக்கொண்டுபோனால் முடிவு ஏற்படாது. காலத்தின் ஈறும் மனத்திற்கெட்டாததெனத் தெரியும். இடத்தையும் இதுபோலவே நாமிருக்குமிடத்திலிருந்து ஒவ்வொருபக்கத்திலும் அப்பாலுள்ளது என்ன? அதற்கப்பால் என்ன? அதற்கப்பால் என்ன? என நெடுகவிசாரித்துக்கொண்டுபோனால் அதற்கும் தோற்றமும் ஈறும் மனத்திற்கெட்டாததெனத் தெரியும். ஏனைய இரண்டுபொருளும் முதற்பொருளிற் றோன்றுவனவாம். காலத்திலும் இடத்திலும் தோன்றாத பொருள் இல்லை. தோற்றமும் ஈறும் அறியவொண்ணாத பொருளுக்கு இலக்கணம் சொல்ல இயலாதாகையால், தொல்காப்பியர் இடத்திற்குத் தமிழ்நாட்டையும் காலத்துக்கு ஒருயாண்டையும் எடுத்துக்கொண்டு

இலக்கணம் கூறினர். விசாலித்துப் பரந்தஇடத்தையுடைய இந்த வுலகத்தின் ஒருபகுதியாகிய தமிழ்நாட்டிற்குச்சொன்ன இலக்கணமே மற்றப் பகுதிகளுக்கும் பெரும்பாலும் பொருந்தும். அவ்வாறே ஒருயாண்டுக்குச் சொன்னது பிறகாலத்துக்குமாம். கருப்பொருளாவது இடத்தினும் காலத்தினும் தோன்றும்பொருள். அவை, "தெய்வ முணவே மாமரம் புட்பறை—செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ—அவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப" (தொல். பொருள் அகத்—கஅ) என்பதனால் விளங்கும். மக்களும் கருப்பொருள் ஆவர். உரிப்பொருளாவது மக்கட்குரிய பொருள். திணை ஒழுக்கம் உரிப்பொருள் என்பன ஒருபொருட்கிளவியாம். உரிப்பொருளைத் "திணைக்குரிப்பொருளே" (தொல். பொருள். அகத்—கச) என்று தொல்காப்பியர் சொல்லியிருக்க, மக்கட்குரிப்பொருள் என்ப தென்னை யெனின், மக்கட்குரிய வொழுக்கத்தைத் திணையென்றாராகலின் அது பொருத்தமுடையதேயாம் என்க. மேற்சொல்லியதனானே உலகத்துப்பொருள் எல்லாம் முதல், கரு, உரி என்னும் பகுப்பில் அடங்கும். தொல்காப்பியர் தமிழ்மக்களின்பொருட்டு இலக்கணம் சொல்லப்புகுந்தாராதலின், பொருளதிகாரத்தில் அக்காலத்திலுள்ள தமிழ்மக்களது ஒழுக்கம் அல்லது திணைக்கு இலக்கணம் சொல்வதை மேற்கொண்டனர். தமிழ்மக்கள் ஒழுக்கத்தை அகம் புறம் என இரண்டாகப் பிரித்தனர். அதாவது உள்ளொழுக்கம் வெளியொழுக்கம் என. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பன உரிப்பொருளில் அடங்கும். வடநூலார் இவற்றைத் தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷம் என்பர். இவற்றுள், இன்பமே காமம் எனப்படும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும், திருவள்ளுவனாரும் காமம் என்னும் மொழியையே கொண்டனர். தொல்காப்பியர்காலத்திருந்த தமிழ் மக்கள் ஒழுக்கத்தை அவர் பதினான்காகப்பகுத்து அவற்றில் அகவொழுக்கமாகிய அகத்திணைக்கு ஏழும் புறவொழுக்கமாகிய புறத்திணைக்கு ஏழும் ஆக அமைத்தனர். அகத்திணையேழில், காமத்தையும், புறத்திணையேழில் ஒழிந்த அறம், பொருள், வீட்டையும் விரித்தனர். அவற்றுள் வீடென்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லாநிலைமைத்தாகலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கணவகையாற் கூறப்படுவதன்றாகலான், புறத்தில் வீடுபேற்றிற்குரிய வானப்பிரதத் சன்னியாசிகளியல்புங் கூறினர். இன்பம் காரணமாகப் பொருள்தேடுதலானும், பொருளானே அறஞ்செய்யலானும் இன்பத்தைக்கூறும் அகத்திணை

யியலை முன்வைத்துப் பொருளையும் அறத்தையும் கூறும் புறத்திணை யியலைப் பின்வைத்தனர். இன்பம் அல்லது காமத்தை ஒரு தலைக்காமம், ஒத்தகாமம், பொருந்தாக்காமம் என மூன்றாகப்பகுத்தனர். அகத்திணை யியலில், கைக்கிளை என்பது ஒரு தலைக்காமம். குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்னும் திணைகள் ஒத்த காமம். இவற்றைக் களவிய லில் இறையனார் அன்பின் ஐந்திணை என்றனர். பெருந்திணையென்பது பொருந்தாக் காமம். இவற்றில் ஒத்தகாமமே சிறப்புடையதாகலின் நிலத்தை ஐந்தாகப்பிரித்து, அன்பினைந்திணைக்கும் திணைக்கு ஒவ் வொன்றாக நிலத்தை அமைத்தனர்; அவ்வாறு அமைத்தநிலத்தில் அவ்வொழுக்கம் பெரும்பான்மை நடைபெற்றமையால். குறிஞ்சிமுத லாக மேற்கூறிய ஐந்திணைகளையே, புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங் கல் ஊடல் என்றனர் என்பது உரையாசிரியர் "அகமாவது புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடலெனவும், கைக்கிளை பெருந்திணை எனவும் எழுவகைப்படும்" என அகத்திணையியல் முதற்சூத்திரவுரை யில் எழுதியிருப்பதால் விளங்கும். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என விகற்பித்துக்கூறினாரேனும் அவை ஒன்றோடொன்று விரவியேநிற்கும். "அகத்திணையாவது அறத்தின்வழாமலும் பொருளின்வழாமலும் இன் பத்தின்வழாமலும் இயலல்வேண்டும்" என்று உரையாசிரியர் "அடி யோர் பாங்கினும்" (அகத்—உரு) என்னும் சூத்திரவுரையில் எழுதியிருப்ப தாலும் அதை அறியலாம். மேலும் கற்பியலில் தலைவனையும் தலைவி யையும் பற்றிச்சொல்லுமிடத்து,

> "காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
> ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
> அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்
> சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே" (ருக)

என்று சூத்திரம் செய்திருப்பதும் நான் சொன்னதை ஆதரிக்கும். அகத்திணையை அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல் என்னும் இயல் களில் தொல்காப்பியர் சொன்னார். தலைவனும் தலைவியும் பிறரறியாமல் தனித்துக்கூடும்வழக்கம் பெரும்பாலும் அக்காலத்துத் தமிழர்களுக் குள் நடைபெற்றது. அது யாழோர்கூட்டம் அல்லது காந்தர்வவிவா கத்தையொத்தது. பிறர் அறிந்தாலும் அல்லது பெற்றோர் தலைவி யைக் கொடுக்கப்பெற்றாலும் அது கற்பெனப்படும். அக்காலத்து

மணம் நிகழ்வதற்கு மந்திரத்தோடு சடங்குகளில்லை. களவொழுக்கத்தால் நேரிடும் தீங்குகள் வாராமற்காக்க ஆரியர் அவைகளை அமைத்தன ரென்பது, "பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்—ஐயர் யாத்தனர் கரணமென்ப" (கற்பியல்—௪) என்னுஞ் சூத்திரத்தால் விளங்கும்.

புறத்திணையும் உரிப்பொருளில் அடங்குமென்று சொல்லியிருக்கிறேன். புறத்திணையியலிற் சொல்லப்பட்ட புருஷார்த்தமும் காமத் தொடுவிரவிய என்பது பின்கண்ட பன்னிருபடலச்சூத்திரத்தால் விளங்கும். அது,

"ஆன்ற சிறப்பி னறம்பொரு ளின்பமென
மூன்றுவகை நுதலிய துலக மவற்றுள்
அறனு மின்பமு மகலா தாகிப்
புறனெனப் படுவது பொருள்குறித் தன்றே" என்பது.

புறத்திணை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்பகுதி என எழுவகைப்படும். அவையாவன: நிரைகோடல், பகைவயிற்சேறல், எயில்வளைத்தல், இருபெருவேந்தரும் ஒருகளத்துப் பொருதல், வென்றி, நிலையாமை, புகழ்ச்சி என்பனவாம். இவற்றை அகத்திணையாகிய குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்திணை, கைக்கிளை இவற்றிற்கு முறையே புறன் என்பர். வீடுகூற இயலாதாயினும் வீடுபேற்றுக்குக் காரணமாகிய "நாலிருவழக்கிற் றாபதப் பக்கம்" (புறத்—20) "காமநீத்தபால்" (புறத்—உக) முதலியவற்றை இவ்வியலிற் கூறினர். "நாலிருவழக்கிற் றாபதப்பக்க" மாவது:—

"நீர்பலகான் மூழ்கி நிலத்தசைஇத் தோலுடையாச்
சோர்சடை தாழச் சுடரோம்பி — யூரடையார்
கானகத்த கொண்டு கடவுள் விருந்தோம்பல்
வானகத் துய்க்கும் வழி" (புறப் - வெண் - வாகை - க௪)

என்பது. காமநீத்தபாலாவது ஆசையை அறவிடுத்தல். அது,

"காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றின
நாமங் கெடக்கெடு நோய்" (குறள் - மெய்யுணர் - ௬0)

என்பது.

பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணையைச் சொல்லும் மூன்று இயலையும், புறத்திணையைச்சொல்லும் ஒரு இயலையும் இதுவரை சொன்னேன். ஒழிந்த ஐந்தியல்களில் பொருளியலில் அகம் புறம் என இரண்டனையும் பற்றிவரும் பொருளியல்பும்; மெய்ப்பாட்டியலில் அகம் புறம் என்னும் இருபொருட்கண்ணும் குறிப்புப்பற்றி நிகழும் மெய்ப்பாடும், உவமவியலில் வடிவும் தொழிலும் பண்பும் பயனும்பற்றி உவமிக்கப்படும் உவமவியல்பும், செய்யுளியலில் மூவகைச் செய்யுளியல்பும், மரபியலில் வழக்கிலக்கணமும் ஆசிரியர் உணர்த்தினர். பிற்காலத்தில் அகத்திணையைச் சொல்லும் இறையனாரகப்பொருள், நாற்கவிராஜநம்பி அகப்பொருள் விளக்கம், புறத்திணையைச் சொல்லும் ஐயனாரிதனாரியற்றிய புறப்பொருள்வெண்பாமாலை முதலியனவும், ஐந்திலக்கணமும் சொல்லப் பல நூல்களும் உண்டாயின. முற்காலத்திருந்த அகவொழுக்கமும் புறவொழுக்கமும் பெரும்பான்மை மாறின. களவுப்புணர்ச்சி ஆகோடல் முதலியன இக்காலத்துக்கு முற்றும் பொருந்தாதவை. பண்டைச் செய்யுள்களையறிவதற்கு அகத்திணையிலக்கணமும் புறத்திணையிலக்கணமும் பயன்படும். இக்காலத் தொழுக்கம் பலவற்றுக்குப் பண்டையிலக்கணம் பயன்படா. தொல்காப்பியர் ஒத்தகாமத்திணைகளை ஐந்தாகப் பிரித்தனரேயன்றி அவைகளைப் பிரித்துத் துறைகூறிற்றிலர். பிற்காலத்தார் சிலர் அகத்திணைத்துறைகளை 400 ஆக்கினர். சிலர் 600 ஆக்கினர். ஒருவர் 900ம் ஆக்கித் தாமியற்றுங் கோவை முற்றுப்பெறுவதன்முன் காலஞ்சென்றனர். பன்னிருபாட்டியலுடையார் அகப்பொருட் கோவையைப் பாட்டின் பிரிவுகளில் ஒன்றாக்கினர். துறைவிவரம் கூறிற்றிலர். சங்ககாலத்துச் செய்யுள்களிலெல்லாம் ஐந்திணையே கூறப்பட்டுள்ளன. துறைப்பகுப்புக்களைக் காணோம். புறத்திணைக்குத் துறைப்பெயர் வகுத்தனர்.

எழுத்தும், சொல்லும்:—எழுத்திலக்கணம் சொல்லிலக்கணங்களிலுள்ள வேறுபாடுகளையெல்லாம் எழுதுவதானால் ஒருபுத்தகமாகும். சிலவற்றையே யீண்டுக் காட்டுகின்றேன்.

1. தொல்காப்பியம் இயற்றியகாலத்து, ச, சை, சௌ என்னும் எழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலில் வாராவென்பது "சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே—அ, ஐ, ஔ வெனு மூன்றலங் கடையே" (தொல்,

எழுத்-மொழி-உக) என அவர் சூத்திரஞ்செய்ததனுல் தெரிகிறது. இவை சங்கத் திறுதிக் காலத்துக்குமுன்னரே வழக்கில் வந்துவிட்டன. சங்கம் என்னும் மொழியே அதற்கு ஒரு சான்றும். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலியவற்றில் ச, சை என்னும் எழுத்துக்களை முத லாகவுடையமொழி பல காணப்படுகின்றன. சௌந்தரபாண்டியன் என் பதுபோலச் சௌ என்னும் எழுத்தை முதலாகவுடைய மொழிகளும் இக்காலத்துப் பலவுள.

2. உண்ணும், செய்யும் என்னும் பெயரெச்சப்பொருளில் உண் மன, செய்ம்மன என முற்காலத்து வழங்கியன இக்காலத்து ஒழிந்தன.

3. இயற்பெயரைப்பின்னும் சிறப்புப்பெயரை முன்னும் வைத்து, 'முனிவன் அகத்தியன்' என்றாற்போல முற்காலத்து வழங்கியன இக் காலத்து இடம் மாறின.

4. திசைச்சொல்லிலக்கணம் தொல்காப்பியர்சொன்னதினின்றும் முற்றும் மாறியது.

5. அதோளி, இதோளி, உதோளி, குயின், அழன், புழன் என் னும் பழையமொழிகள் வழக்கிற் கழிந்தன.

6. கி. பி. பத்தாம்நூற்றாண்டில் தமிழ் எழுத்துக்களின் உருவம் மாறியது. அதற்குமுன் இருந்தது வட்டெழுத்தெனப்படும்.

தமிழின் அபிவிருத்தி:—முதன்முதல், உள்ள தமிழ்ச்செய்யுள்களை, இறந்துபடாமற் பாதுகாப்பது தமிழரின் பெருங்கடமையாம். செய்யுள் என்பன நூற்செய்யுள், உரைச்செய்யுள், பாச்செய்யுள் என்னுமிவை. இவற்றுள், பிற்காலத்தார் செய்தனசில போற்றற்குரியனவோ என்பது ஆராய்தற்பாலது. முற்காலத்துச் சான்றோர்செய்த அரிய செய்யுள்கள் இறந்தனபோக எஞ்சியவற்றிற்பல பலபெரியோர்களின் நன்முயற்சியால் அச்சில் வெளிவந்துள்ளன. ஆதரிக்கும் வள்ளல்கள் உளரேல் மற்றவை யும் இதுகாறும் வெளிவந்திருக்கலாம். அச்சிட்டபுத்தகங்களை மேல்நாட் டார்போல விலைகொடுத்து வாங்குவோர் பல்லாயிரவர் இந்நாட்டில் இருப் பினும் வெளிவந்திருக்கலாம். வங்கநாட்டில் ரவீந்திரநாதர் என்னும் உலகமெங்கணும் புகழ்பெற்ற மகாகவியொருவர் இருப்பது யாவருமறிந் தது. அவர் எழுதிய புத்தகமொன்று ஜெர்மனிதேசத்தில் உலகப்

பெரும்போரால் அத்தேசத்தார் எல்லாநாடியும் ஒடுங்கியிருக்கும் இக் காலத்தில், ஒருபதிப்பில் முப்பதுலக்ஷம்பிரதி அச்சிடப்பட்டனவெனத் தெரிகிறது. மேல்நாடுகளில் விலைக்குவாங்கிப் புத்தகம்படிப்போர் தொகைப் பெருக்கத்துக்கு இது சான்றும். மெகாலே என்று ஆங்கிலப் புலவரொருவர் பல ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்தார். அவர் ஆங்கில நாட்டுச்சரித்திரம் எழுதியதைவிற்றதொகையைப் பெறுவதற்கு ஒரு தடவையில் நான்கு லக்ஷரூபாவுக்குச் செக்குக் கொடுத்தாரென்று அவர் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறது. மேல்நாடுகளில், புத்தகம் எழுதிப் பெரும்பணக்காரரானோர் அநேகர். நமது நாட்டில் அவ்வாறு படிப்போர் தொகை மிகவுங்குறைவு. அருமையானபண்டை நூல்களை உலகத்துக்குப் பயன்படுமாறு பெருமுயற்சிசெய்து அச்சிட்டு வெளியிட்ட சில சான்றோர் தாம் அதற்குச்செலவிட்டபணமும் கிடைக்கப்பெறாது வருந்துகின்றனர். நமது நாட்டில் தமிழ்க்கல்வியைப் பெருக்கினால் இக்குறை தீரும். தமிழறிஞர்பலரது இடுக்கணும் தொலையும். அதைப் பெருக்குவது தமிழரது முக்கியகடமை யென்பதில் ஐயமென்னை? உள்ள தமிழ்க்கல்வி இழந்துபோகாமல் இருப்பதற்கும் அதை நிறைவேற்றவேண்டியது அவசியமன்றோ? அது பரவி விருத்தியடைவதற்கு நாம் கைக்கொள்ள வேண்டிய உபாயங்களை எனக்குத் தோன்றியவரை பின் எழுதுவேன்.

தமிழ்மொழி மிக்க மேன்மையையும் அகற்சியையும் உடையதாயினும் சிலகுறைகளையுமுடையதென்பதை மறுத்தற்கில்லை. அம்மொழியைச் சான்றோர், வழக்கு செய்யுள் என இரண்டாகப்பகுத்தனர். வழக்கென்பது உலகவழக்கு. பின்கண்ட நன்னூற்சூத்திரம் இதை விளக்கும். அது,

> "இலக்கண முடைய திலக்கணப் போலி
> மரூஉவென் றாகு மூவகை யியல்பும்
> இடக்க ரடக்கல் மங்கலங் குழூஉக்குறி
> எனுமுத் தகுதியோ டாறும் வழக்கியல்" (பெயரியல்—௩௦)

என்பது. இச்சூத்திரவுரையில், சங்கரநமச்சிவாயப்புலவர், "இயற்சொல்லாகிய உலகவழக்கையும் திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல்லாகிய செய்யுள்வழக்கையும்" என்று எழுதியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. "யார்க்கும்—தம்பொருள் விளக்குந் தன்மைய வியற்சொல்" (நன்-பெய-௧௪)

என்றதனல் உலகவழக்கென்பது பெரும்பான்மை பேச்சுவழக்கென்று பொருள்படும். மரபியலில் தொல்காப்பியர் "வழக்கெனப் படுவ துயர்ந் தோர் மேற்றே—நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான" (கூஉ) என்று சூத்திரஞ் செய்திருப்பதைக்கொண்டு வழக்கென்பதற்கு வேறுபொருள் கூறுவாரு முளர். செய்யுளென்பது "பாட்டு உரை நூல்" என மூவகைப்படும். செய்யுளிலக்கணத்தை நன்னூலார் பின்கண்டசூத்திரத்திற் கூறுகின்ற னர். அது,

"பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்க்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னாக வுணர்வினின்
வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள்" (பெயரியல்—கக.)

என்பது. செய்யுள் அறிஞர்களாற் புனையப்படுவது. அது பெரும்பா லும் எழுத்திலமைக்கப்படும். நூற்செய்யுள், பாச்செய்யுளிரண்டும் தமிழில் மிகுந்திருக்கின்றன. ஆயினும் நூலிற் சில மாறுதல்கள் செய்ய வேண்டியன உளவென்று நினைக்கிறேன். உரைச்செய்யுள் அல்லது உரைநடை தமிழில் முற்காலத்தில் அதிகமில்லை. சூத்திரங்களுக்கும் பாச்செய்யுளுக்கும் அவைகளின் பொருளைவிளக்கிச் சில வுரையாசிரியர் கள் எழுதியன உள. தொல்காப்பியர்,

"பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்
பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானுமென்
றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப" (கஎச)

என்று செய்யுளியலிற் சொல்லிய சூத்திரவுரையில் உரையாசிரியர்கள் "பாட்டிடைவைத்த குறிப்பினானும் என்பது ஒருபாட்டினை இடை யிடை கொண்டுநிற்குங் கருத்தினான் வருவன....அவை தகடூர்யாத் திரையும் சிலப்பதிகாரமும் போல்வன" என்றும், "பாவின்றெழுந்த கிளவியானும் என்பது பாட்டின்றிச் சூத்திரத்திற்குப் பொருளெழுது வனபோல்வன" என்றும், "பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழியானும் என்பது ஒருபொருளின்றிப் பொய்படத் தொடர்ந்துசொல்லுவன; அவை ஓர் யானையும் குரீஇயும் தம்முள் நட்பாடி இன்னுழிச்சென்று இன்னவாறு செய்தனவென்று அவற்றுக்கியையாப் பொருள்படத்

தொடர்நிலையான் ஒருவனுரை ஒருவன்கற்று வாலாற்றுமுறையான் வருகின்றன" என்றும், "பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானும் என்பது பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப்படும் நகுதற்கேதுவாகுந் தொடர்நிலை .... அவையாவன சிறுகுரீஇயுரையும் தந்திரவாக்கியமும் போல்வன" என்றும் எழுதியிருப்பதால் முற்காலத்தில் தொடர்நிலைச் செய்யுள்களுட் பாட்டுக்களுக்கிடையிடையே விடயங்களும், சூத்திரங்களுக்குப்பொருளும், பொய்க்கதையும், வேடிக்கைக்கதையும், உரைநடையில் எழுதப்பட்டன என்பது விளங்குகிறது. ஆங்கிலம், பிரான்சு, ஜெர்மன் முதலிய மேல்நாட்டுப்பாஷைகளில், சகலசாஸ்திரங்களும் சரித்திரங்களும் மற்றுமுள்ளனவுமெல்லாம் உரைநடையில் எழுதப்படுகின்றன. பொருள்களை அழகாயும் தெளிவாயும் வன்மையுடனும் விவரிப்பதில் அம்மொழிகளிலுள்ள உரைநடை மிகச்சிறந்தவை. தமிழிலோ மதம், ஜோசியம், வைத்தியம், பரதம், இசை, மற்றுமுள்ளகலைகள், நீதிநூல், புராணம் முதலிய யாவும் பாச்செய்யுளிற் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளிலுள்ள திரிசொல், சந்தி, சொற்றொகுதியின் அமைவு இவைகளாற் பொருள் எளிதிற் புலப்படுவதில்லை. நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்தோர்க்கன்றி அவை பயன்படுவது அரிது. சொற்றொடரின்பொருளையறிவதற்கே பெரும்பாலும் பாடம் கேட்டாகவேண்டியதாயிருக்கிறது. அவற்றிற் சொல்லியிருக்கும்விஷயம் கடினமாயிருந்தால் அதை அறிவதற்குள்ள கஷ்டம் தனி. வைஷ்ணவர்கள் மதசம்பந்தமானவிஷயங்களையும் ஆழ்வார்கள் முதலியோர் சரித்திரங்களையும் அவற்றை அறிய விரும்பும் மக்கள் எளிதில் உணரும்பொருட்டு மணிப்பிரவாள உரைநடையில் எழுதியிருக்கின்றனர். மணிப்பிரவாளம் என்பது ஆரியர், ஆருகதர், பௌத்தர், இவர்கள் தென்னாடுபோந்து வடமொழியிலுள்ள விஷயங்களைத் தமிழிற்சொல்லமுயன்றபோது உண்டாகியது. மணி என்பது முத்து. பிரவாளம் என்பது பவளம். முத்தையும் பவளத்தையும் கோத்ததுபோல வடமொழியும் தென்மொழியும்கோத்த மொழித்தொடர் என்பது பொருள். இவற்றில் எது முத்து எது பவளம் என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் ஆக்ஷேபமுண்டாகுமென்பதில் ஐயமில்லை. மணிப்பிரவாளநடையைக் கைக்கொள்ளாவிட்டால் திருவாய்மொழி வியாக்கியானங்களிலுள்ள பொருள்களைச் சுத்தத் தமிழிற் புலப்படுத்த முடியுமென்று தோன்றவில்லை. மணிப்பிரவாளம் பாச்செய்யுள்களிலும்

காணப்படும். இவ்விரவுமொழிக்குப் பெயர் முதலில் கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டிலியற்றிய வீரசோழியத்திற் காணப்படுகிறது. அது:

"இடையே வடவெழுத் தெய்தில் விரவிய லீண்டெதுகை
நடையேது மில்லா மணிப்பிர வாளநற் றெய்வச்சொல்லின்
இடையே முடியும் பதமுடைத் தாங்கிள விக்கவியின்
றொடையே துறைநற் பிரளிகை யாதி துணிந்தறியே" (அலங்-௨0)

என்பது. மணிப்பிரவாளத்துக்கு எதுகையில்லை என்பது இவர் கொள்கை. ஆங்கிலராட்சி இந்நாட்டில் நடைபெறத்தொடங்கியபின்னர்த் தமிழ்ச்சமாசாரப்பத்திரிகைகள் தோன்றிப்பெருகுகின்றன. "செந்தமிழ்" போன்ற பத்திரிகைகளும் உண்டாயின. மொழிபெயர்ப்புக்களும் வேறு புத்தகங்களும் தமிழ் உரைநடையிலுண்டாயின. சில யாண்டுகளாய் நாவல் எனப் பெயரிய கட்டுக்கதைகள் பெருகிவருகின்றன. இவைகள் உரைநடையில் எழுதப்பட்டாலும் பெரும்பாலும் தமிழை நன்றாய்க் கற்றுணராதவர்களால் எழுதப்படுதலால் தமிழ் நன்றாயிருப்பதில்லை. இன்னும் பலதோஷங்களும் அப்புத்தகங்களிற் காணப்படும். நல்ல தமிழிற் குற்றமின்றி இயற்றப்பட்ட உரைநடைப்புத்தகங்களும் தமிழ்ப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன. ராசாங்க நடவடிக்கைத் தமிழை இவற்றோடுசேர்த்து யோசிப்பதிற் பயனில்லை. இனி, பல பல சாத்திரங்கள் சரித்திரங்கள், வேதாந்தம், மற்றுமுள்ள பலவிஷயங்கள் ஆகியவற்றைக் குற்றமற்றதும், தெளிவும் அழகும் வாய்ந்ததுமான தமிழுரைநடையில் எழுதுவதானல் தமிழ்மக்கள் பெரிதும் பயனடைவார்கள்.

இனி, உரைநடை எவ்வாறிருக்கவேண்டுமென்பதை எனக்குத் தோன்றியவாறு சொல்லுகிறேன். தமிழிலக்கணத்திற் சந்தியென்று ஒன்றிருப்பது சொற்றொடரின்பொருள் விளங்குவதற்குத் தடை. ஆங்கிலம் முதலிய மேல்நாட்டுமொழிகளிற் சந்தியில்லாதிருப்பது அவைகளின் தெளிவுக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. தமிழர் பேச்சுவழக்கிற் சந்தியை உபயோகிப்பதில்லை. அதனல் ஒருவர் பேசுவதை மற்றொருவர் அறிவதிற் கஷ்டம் இல்லை. உரைநடை அல்லது வாசகத்தை எழுதும் பொழுது வீணானசந்தியிலக்கணத்தைக் கைவிட்டுப் பதங்களைத் தனித் தனியே எழுதவேண்டும். யமகவந்தாதிச்செய்யுள் ஏகபாதம் முதலியவற்றைப் பிரிப்பவரைப் பார்ப்பதனல் நான் சொல்லுவது விளங்கும்.

ஒரு செய்யுளிலுள்ள சொற்களைப் பலவகையாகப் பிரிப்பதனால் அந்தச் செய்யுள் வெவ்வேறு சொற்றொடர்களையுடையதாகிப் பலபொருள்களைக் கொடுக்கின்றது. சந்தியிலக்கணத்திற் புணர்ந்தபதங்களை இப்படிப் பிரிக்கிறதோ? அப்படிப்பிரிக்கிறதோ? என்னும் ஐயம் நீங்கும் வரை சொற்றொடரின்பொருள் விளங்காதே. இக்காலத்திற் சில ஆன்றோர் சந்தியிலக்கணத்தைவிட்டுச் சொற்களைத்தனித்தனியே எழுதிவருவதைப் பார்க்க மிகவும் ஆறுதல் உண்டாகிறது.

உரைநடையில் திரிசொற்பிரயோகத்தைத் தவிர்க்கவேண்டும். இயற்சொற்களையே பெரும்பான்மை உபயோகித்தல்வேண்டும். இலக்கணவழுப் புகாமற் காக்கவேண்டும். இழிவழக்கிலுள்ள இயற்சொற்கள் இலக்கணவழுவிலவேனும், அவைகளைத் தவிர்த்தல்வேண்டும். தமிழ்ச் சொற்கள் இருக்கப் பிறபாஷைச்சொற்களைச் சேர்ப்பது தவறேயாம். தாசில்தார், தாலூகா, ஜில்லா, சப்கோர்ட்டு, முனிசிப் கோர்ட்டு, வக்கீல் முதலிய பல சொற்கள், மகம்மதிய ராட்சிக்காலத்திலும், ஆங்கிலேய ராட்சிக்காலத்திலும் தமிழியற்சொற்கள்போல நடைபெற்று வருகின்றன. தமிழ்மக்கள்யாவரும் அவற்றின்பொருளை அறிவர். அவற்றின் பொருளை யுணர்த்தக்கூடிய வேறுபதங்களை அவற்றுக்குப் பிரதியாகச்சொன்னால் அறியார். உதாரணம்:—ஹைகோர்ட்டு என்றால் யாவரும் அறிவர். அதை உயர்தரமன்றம் என்று சிலர் எழுதுகின்றனர். அதைப்படிப்போர் அதன்பொருளையறியாது மயங்குகின்றதைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவைகள் முதலிற் பிறபாஷைமொழிகளாயிருந்தாலும் தமிழியற்சொற்கள்போல வழங்கிவிட்டன. "கடிசொல் இல்லை காலத்துப் படினே" (எச்—௫௬) எனத் தொல்காப்பியர் சொல்லியபடி இவை தமிழியற்சொல்லேயாம். நன்னூலார் இவற்றைத் திசைச்சொல் என்பர். "ஒன்பதிற் றிரண்டினிற் றமிழொழி நிலத்தினும்—தங்குறிப் பினவே திசைச்சொல் லென்ப" (பெய—௬௬) என்பது அதை விளக்கும். "ஒன்பதிற் றிரண்டினிற் றமிழொழி நிலத்தினும்" என்னும் சொற்றொடர் தொல்காப்பியர் திசைச்சொல் இலக்கணம் சொல்லும் சூத்திரத்தொடு நன்னூலார் சேர்த்தது. இவ்வகைமொழிகளை ஆளும்பொழுது சிலசமயம் வடவெழுத்துக்களையும் ஆளவேண்டிவரும். தமிழர் அறியாத புதுவிஷயங்கள் பலவுள. ஆங்கில உரைநடைப் புத்தகங்களை எடுத்து விரித்தால் விஷயங்கள் பாராக்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். காமா,

புல்ஸ்டாப், பாரா என்பவற்றை யுணர்த்தும் தமிழ்ப்பதம் எதுவென்று ஆராய்ந்தால், கிடைப்பதரிது. ஒரே புத்தகம் பல வால்யூம்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வால்யூம் என்பதற்குச் சரியான தமிழ்ப் பதம் கிடைப்பதரிது. இன்னும் இவைபோல்வன பலவுள. ஆங்கிலத்தில் 'ஸென்டென்ஸ்' என்பதை வாக்கியம் என்கிறோம். வாக்கியம் என்னும் பதம் தொல்காப்பியம் நன்னூல் இவைகளிற் காணப்படவில்லை. நன்னூலார் வாக்கியத்தையும் தொடர்மொழி என்பர். புலவர்கள் வாக்கியத்தைத் தொடர்மொழி யென்றதை நான் கேட்டதில்லை.

மேல்நாட்டார் சென்ற நூற்றைம்பதாண்டுகளுக்குள், புதிதாய் அநேக விஷயங்களைக் கண்டுபிடித்து அபிவிருத்திசெய்திருக்கின்றனர். சாஸ்திரங்களின் உதவியைக்கொண்டு தொழிலபிவிர்த்திசெய்து நாம் முன்னறியாத பல யந்திரங்களைச் செய்திருக்கின்றனர். அவர்கள் மேலான நிலைமையிலிருப்பதற்கு அவைகளும் முக்கியகாரணம். அவர்கள் இந்நாட்டிற் புகவிட்ட அச்சியந்திரம் தமிழ்ப்புத்தகங்களின் பிரதிகளை யுய விறந்தவனாய் அதிசொற்பகாலத்திற் பெருக்குவதற்கு உதவியாயிருக்கிறது. பண்டைக்காலத்தில் ஓலையேட்டில் எழுதிய புத்தகத்துக்கும் அச்சுப்புத்தகத்துக்கும் உள்ளவேற்றுமையை அறியாதார் யாவர்? இது நிற்க; அந்தச்சாஸ்திரங்களைத் தமிழில் எழுதுவதானால் அந்தந்தச் சாஸ்திரங்களுக்குரிய பதங்களை (technical terms) தமிழ்ப்படுத்துவது எப்படி என்பதை யோசிக்கவேண்டும். பிரதிபதம் தமிழிற் கிடைப்பது அரிது. இப்படித் தங்கள் பாஷைப் பிரதிச்சொற்கள் கிடைப்பது அரிதாயிருந்ததால் ஜப்பானியர் மேல்நாட்டுப் பாஷைப்பதங்களை அப்படியே எடுத்துத் தங்கள் பாஷைச்சொற்களாக வழங்கினர். மேல்நாட்டாரோடு நாம் பழக இப்பதங்கள் ஒன்றாயிருப்பது மிகவும் பயன்படுகிறது. பிரதிபதம் கிடைப்பது அரிதாயிருந்தால் நாமும் ஜப்பானியரைப்போலச் செய்யவேண்டும்.

இக்காலத்தில் வாசகமெழுதுவோர் பலர், தாம்சொல்ல மேற்கொண்ட பொருள் பிழையறத் தெளிவாய்ச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா என்பதைக் கவனியாது தாங்கள் எழுதும் உரைநடை திரிசொற்கலந்து படிப்போர் மலைக்கும்வண்ணம் எழுதப்பட்டிருக்கிறதாவென்று கவனிக்கிறார்கள். படிப்போரிற் பலரும் அவ்வகுப்பினரே. அவர்கள் எழுதப்பட்டிருக்கும்

பொருளை நோக்காது சொன்னடையையே கவனிக்கின்றனர். சிலர் தாமெழுதும் உரைநடைகளில் மேற்கோள் காட்டுமிடத்தில் 'என்றார் பிறரும்' என எழுதுகின்றனர். அவ்வாறெழுதுவோர் தம்மாற் சுட்டப்படும் சான்றோர் இன்னாரென்றாவது, குறிப்பிட்ட மேற்கோள் அச்சான்றோர் எழுதிய இன்ன நூல் அல்லது பாட்டில் இன்ன இடத்திற் காணப்படுமென்றாவது எழுதுவதில்லை. தமிழோ அகன்று பரந்த மொழி. தமிழ்ப்புலவர்களோ எண்ணிறந்தவர். சிலரியற்றிய நூலும் செய்யுளும் பலவாம். ஆதலாற் குறிப்பிட்ட மேற்கோளைக் கண்டுபிடிப்பது அருமையாகிறது. குறிப்பிட்ட புலவரோ அல்லது மேற்கோளோ இன்னார் அல்லது இன்னவை என்று சுட்டிக்காட்டினால் எழுதியவர் தாம் 'என்றார் பிறரும்' என்றதில் அடங்கார் என்னலாம். எழுதியவரே பொருண்மேற்கோளைச் சுட்டிக்காட்டினாலும் நமக்கு அது முழுதும் வேறுபொருள் தரலாம். ஆதலால் மேற்கோள்காட்டுபவர் அதை இயற்றியவரையும் மேற்கோள் உள்ள இடத்தையும் தெளிவாய்ச்சொல்லுவதே நன்றாம்.

பொருள்களை விளக்கப்புகுந்த ஒருவர் 'வல்லார்வாய்க்கேட்டுணர்க' எனத் தாம் எழுதியதை முடிப்பது மிகவும் குறைபாடுடைத்தாம். அவர்செய்கை மை, கடிதம், படிப்போர்காலம் இவற்றை வீணாக்குவதாம்.

நான் சொல்லும் தோஷங்கள் நான் எழுதுவதில் நிறைந்திருந்தாலும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது விடவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். எல்லாரும் திருந்தும்போது நானும் திருந்துவேன். உரைநடையைப்பற்றி எழுதுவதை இந்தச்சமயம் இதனுடன் நிறுத்துகிறேன். இப்பொழுது நடைபெறும் செந்தமிழ் முதலிய பத்திரிகைகளைப் பாச்செய்யுளில் நடத்தினால் எத்தனைபேருக்கு அவை பயன்படும்? 'வல்லார்வாய்க்கேட்டுணர்க' என்று நம்மவர் எழுதுவது ஸபலமாகும்.

மேலும், தேசசரித்திரம் ஆன்றோர்சரித்திரம் முதலியவை தமிழில் இல்லை. பலவகைச்சரித்திரங்களும் உண்மைப்பொருளை அமைத்து இயற்றப்படவேண்டும். கி. பி. எட்டாம்நூற்றாண்டுதொடங்கித் தமிழரசர்கள் பலசெயல்களைக் கோயில் மதில் ஸ்தம்பம் முதலியவைகளிற் பொறித்திருப்பதாய்ச் சாசனபரிசோதகர்களால் தெரியவருகிறது. அவைகளிற் கலியப்தம் அல்லது சகாத்தம் கண்டிருப்பவை மிகச்சிலவே. பலவற்றில் இன்ன அரசனது ஆட்சியில் இத்தனையாவது ஆண்டு என்று

கண்டிருக்கிறது. அவ்வரசனது ஆட்சிதொடங்கியகாலம் தெரிந்தாற்
கல்வெட்டிற் கண்டிருக்கிற ஆண்டு இன்னதென்று சொல்லலாம்.
அதைக் காட்டியிருக்கவில்லை. பல கல்வெட்டுக்களிற் சோழர்களாயிருந்
தால் ராஜகேசரிவர்மன் ஆட்சியிலென்றாவது பரகேசரிவர்மன் ஆட்சியில்
என்றாவது எழுதியிருக்கும். அந்த இரண்டுபட்டங்களும் சோழவமி
சத்தரசருக்கு மாறிமாறி வருபவையாதலால் இன்னசோழன்காலத்துச்
சாசனம் என்று கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம். பாண்டியர்களாயிருந்தால்
ஜடாவர்மன் அல்லது மாறவர்மன் என்னும் பட்டங்கள் மாறிவருவ
துண்டு. சாஸனத்திற் பட்டப்பெயர்மட்டும் கொடுத்திருப்பவை பல.
சாஸனபரிசோதகர்கள் இவ்வளவு கஷ்டத்திலும் தமிழரசர்கள்சரித்திரத்
தையும் அவர்கள் காலத்தையும் அநேகமாய்க் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள்.
நம்மவர்கள் முழுமுயற்சியிருக்குமானால் தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரத்தைக்
கி. மு. பலநூற்றாண்டுகளுக்குமுன்தொடங்கி நாளதுவரை கூடிய சீக்
கிரத்தில் ஒருவாறு எழுதிவிடலாம். சான்றோர்கள் சரித்திரமும் அவ்
வாறே. நமது நாட்டிற் சரித்திரத்தையாவது முக்கியசங்கதிகள்நிகழ்ந்த
தேதிகளையாவது எழுதிவைக்கும் வழக்கம் இல்லை. தமிழர் ஊழி
என்று சொல்லுகிறார்கள். ஊழியை வரையறுத்துக்கூறுவோர் ஒருவ
ரையுங் காண்கிலேன். அது, பொதுவாய் நீண்டகாலம் என்றுமட்டும்
பொருள்படும். ஆரியர்கள் யுகம், சதுர்யுகம், மனுவந்தரம், பிரமகற்பம்
முதலாகிய கணக்கில் சம்பவம் சொல்லுகின்றனர். அது மனத்திற்
கெட்டாத நீண்டகாலத்தைக் காட்டும். சீனர், ஜப்பானியர், மேல்நாட்
டார் எல்லாரும் சரித்திரங்களைக் காலக்குறிப்புடன் எழுதிவைத்திருக்
கிறார்கள். நமதுநாட்டார் பலவகைச்சரித்திரங்களையும் இனியாவது
எழுதிவைக்கமுயலவேண்டும். பெரியோர்கள்சரித்திரம் மிகவும் பயன்
தரக்கூடியவை. ஆங்கிலேயர் புலவர்சரித்திரங்களைத் தொன்றுதொட்
டுக் காலக்கிரமவரிசையிற் புலவர்காலம், சரித்திரம், அவரியற்றிய கிரந்
தங்கள், சாஸ்திரங்கள், அவை ஒவ்வொன்றின் சாராம்சம், ஒவ்வொன்
றின் முக்கியமானபாகங்கள், அவற்றைப்பற்றிய அபிப்பிராயங்கள் முத
லியயாவற்றையுங்கண்டு நான்கு பெரியவால்யூம் அடங்கிய புத்தகத்தை
எழுதியிருக்கிறார்கள். பலவகை ஆங்கிலப்புலவர் விருத்தாந்தமுழுவதை
யும் அதிற் பார்க்கலாம். காலக்கிரமமாய் இவ்வாறெழுதுவதனாற் கல்வி
ஒவ்வொருவகையிலும் ஒவ்வொருகாலத்திற் பெருகினதும் சுருங்கின
தும் மாறினதும் தெரியும். அர்த்தமாகாத கிரந்தம் கல்வியின் சரித்திர

ஆராய்ச்சியால் அர்த்தமாகவுங் கூடும். நாம் தவறாகப் பொருள்செய்திருந்தால் இவ்வித ஆராய்ச்சியாற் சரியானபொருளை அறிந்து திருத்திக்கொள்ள ஏதுவாகும். சிலர் புலவர்சரித்திரத்தை அகராதிக்கிரமமாக எழுத முயலுகின்றனர். சிலர் புலவர் இருந்தகாலத்தை ஆராய்வது மிகவும் குறைபாடுடையதாம் என்கின்றனர். அவர்கள் கூற்றுத் தமிழபிவிர்த்திக்கு எவ்வளவு தடையைச்செய்யுமென்பதை அவர் உணரவில்லை. தமிழாராய்ச்சியிலும் தமிழ்ச்சரித்திர ஆராய்ச்சியிலும் அதிநிபுணர்களான ஸ்ரீமான்கள் கோபிநாதராயர், வெங்கையர், கனகசபைப்பிள்ளை ஆகிய இவர்களைப் பாலியத்திலேயே இழந்தது தமிழரது தௌர்ப்பாக்கியமேயாம்.

மேல்நாட்டிலுண்டாகியிருக்கும் சாஸ்திரங்கள் அல்லது கலைகளைத் தமிழில் எழுதிப்பரப்புவது அவசியமென்று முன்னமே சொன்னேன். நம்மவர்கள் அவைகளை நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்து மற்றவர்களும் அறியும் வண்ணம் எளியநடையில் தமிழில் எழுதவேண்டும். படிப்போர் படிப்படியாய்க் கற்பதற்கேற்றபடி புத்தகங்கள் அமைத்தல்வேண்டும். சிலவேளை மொழிபெயர்ப்புக்களும் செய்யலாம். இவ்வாறுசெய்வதனாற் பலவகையிலும் தமிழ்மக்களின் அறிவு அபிவிர்த்தியாவதோடு விவசாயம், தொழில், வியாபாரம் முதலிய எல்லாம் அபிவிர்த்தியாகும். முற்காலத்தில் 64 கலைகள் இந்நாட்டில் இருந்தனவென்கின்றார்கள். அவைகளிற் பலவற்றின்பெயர்களைமட்டும் நாம் பண்டைப் புத்தகங்களிற் பார்க்கலாம்.

தமிழ்ப்பதங்களெல்லாம் அடங்கிய தமிழகராதி இல்லை. உள்ள அகராதிகளிற் சிலபதங்களுக்குப் பிழையான அர்த்தங்களும் காணப்படும். முற்காலத்தில் நூற்செய்யுளில் நிகண்டுகள் என்று எழுதியவை சிலவுள. அவைகளில், தமிழ்ப்பதங்கள் எல்லாவற்றையுங் காண்பது அரிது. அவற்றில் அகராதிமுறையில் எழுதப்பட்டனவும் உள. இடாலிதேசத்திலிருந்து இந்நாட்டில் வந்திருந்த வீரமாமுனிவர் என்னும் ஜெஸுவிட்பாதிரியார் (Father Beschi) முதலில் தமிழுரைநடையிற் சதுரகராதியை எழுதினார். தமிழ்ப்பதங்களெல்லாம் அடங்கியதும் அவற்றில் எல்லாப்பொருள்களும் அடங்கியதுமான தமிழகராதியில்லாதது குறையே. பதங்கள் ஒவ்வொருபொருளிலும் பிர-

களும் பெருங்கணக்கினவாய் ஏற்படவேண்டும். புத்தகங்கள் செவ்வனே அச்சிடப்பட்டுக் கிரமமானவிலைக்கு முட்டின்றி யாவர்க்கும் கிடைக்கும் படிசெய்யவேண்டும். தமிழ்ப்புலவர்களனைவரும், தமிழ்க்கு அன்புபூண்ட செல்வவந்தர் முதலியோரும் ஆண்டுக் கொருமுறையாவது பலநாள் கூடி யிருந்து பாஷாபிவிருத்திக்குரிய உபாயங்களை ஆராயவேண்டும். தமிழி னிடத்து உண்மையன்பும் ஒத்தமனமுமிருந்தால் தமிழ்மொழி உலகத்தி லுள்ள எந்த மொழிக்கும் எவ்வகையிலும் தாழ்ந்ததன்றென்று சொற்ப காலத்திற் காட்டலாம். தமிழுக்கென்று உண்மையில் உழைத்தவர்களிற் காலஞ்சென்ற சில பெரியோர் பெயரை ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன். அவர் கள், ஸ்ரீமான்களான ஆறுமுகநாவலர், பாண்டித்துரைச்சாமித்தேவர், தாமோதரம்பிள்ளை, கனகசபைப்பிள்ளை என்பவராவர். இவர்கள் காலத் திற்குமுன் பலர் இருந்தனர். பாண்டித்துரையில்லாவிட்டால் இப் பொழுது மதுரையில் நிலைபெற்றிருக்கும் தமிழ்ச்சங்கமேது? செந் தமிழ்ப்பத்திரிகை யேது? புத்தகசாலையேது? வித்தியாசாலை யேது? சங்கத்தச்சில் வெளிவந்துள்ள புத்தகங்கள் ஏது? ஆறுமுகநாவலர் பொன் நிலமாதராசையை அறத்துறந்து நல்லபதவிபெறுவதை வெறுத் துத் தமிழையும் கடவுளிடத்தன்பையும் பரவச்செய்வதே பிறந்தபயன் எனக்கொண்டு இரவும் பகலும் உழைத்தனர். தம்முயற்சிக்கு நேரிட்ட இடையூறுகளை அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. வண்ணார்பண்ணையில், சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலையை நிலைநாட்டி அதைநடத்தக் கையிற் பொருளில்லாமல் அரிசிப்பிச்சையெடுத்து அதன் உதவியைக்கொண்டு நடத்தினர். சிதம்பரம் சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலை யாருங்கொண்டாடும் படி செவ்வனே நடைபெறுகின்றது. இவர் அச்சிற்பதித்து வெளி யிட்ட தமிழ்ப்புத்தகங்கள் எத்தனை? அவர் ஒருவர்முயற்சியால் தமிழ்க் கல்வி எவ்வளவு பரவியது? பல ஆறுமுகநாவலர்களை அவதரிக்கச்செய்ய வேண்டுமென்று கடவுளைப்பிரார்த்திக்கிறேன். தாமோதரம்பிள்ளை, கனகசபைப்பிள்ளை இருவரும் உத்தியோகத்திலிருந்தவராயிருந்தும் தமிழுக்கு உழைத்ததை அறியாதார் யாவர்? இவர்கள் மேகத்தைப் போல் ஒருதவியைக் கைம்மாறவேண்டாது உழைத்தவர்களாவர்கள்.

தமிழைக்கற்றறிந்தோரெல்லாம் தமிழ்க்கல்வியைப் பரப்புவதற்கு முயலவேண்டும். சிலர், இலக்கணக்கொத்துடையார் "முற்றத்துறப் போதகாசிரியர்—மொழிகுவர் மறையார் அருமையாம் விதிகளை—வழிவழி

நின்று வழங்கற் பொருட்டே" "இக்காலத்தார் என்பய னினைந்தோ—இசையார் தாழு மிசையார் பூமியில்" (பாயிரம்—கக) என்று கூறியதற்கு இலக்காகின்றனர். அவர்கள் ஒழுக்கம் மாறவேண்டும். சான்றோர் ஒருவர் கூறியவார்த்தைகளை எழுதி இதை இம்மட்டில் முடிக்கின்றேன். அது, "தங்கள் சுயபாஷையின் வன்மையாகிய செல்வம் கொள்ளை போய்க்கொண்டிருக்கும்பொழுது ரோஷமாவது முயற்சியாவது இல்லாமல் வேடிக்கைபார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அறிவீனத்தைமேற்கொண்ட நாட்டார், பிறருதவியை நாடாது தன்முயற்சியுள்ள ஜனங்களுக்குரிய மதிப்பையும் மரியாதையையும் இழந்துபோகிறார்கள்; நாகரீகம்பெற்ற உலகிலுள்ள நாட்டார்களிடையே தங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடிய அந்தஸ்தினின்றும் தாழ்த்தப்படுகிறார்கள்" என்பது

தமிழ்மொழி தழைத்தோங்கி எல்லாத்துறைகளிலும் வளரத்தக்க ஊக்கத்தையும் முயற்சியையும் தமிழ்மக்களுக்குக் கொடுத்து எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்புரிவானாக. ஜயம். ஜயம். ஜயம்.

முற்றிற்று.

த் திருத்தமும்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
1	13	கூறியவும்	கூறியதும்
3	1	ஒழித்தன	ஒழிந்தன
4	9	நாடு போந்தனர்	நாட்டுப்போந்தனர்
,,	10	இந்நாடு	இந்நாட்டு
,,	21	தவிர பெயர்	தவிரப் பெயர்
7	2	நாடுபோந்த	நாட்டுப்போந்த
,,	9	தென்னாடு	தென்னாட்டு
9	23	பாயக்கம்)	பாயக்கம்.) என்பன.
,,	26	தென்னாடுபோந்து	தென்னாட்டுப்போந்து
,,	29	பன்னீரா	பன்னீரா
10	23	தென்னாடுவந்த	தென்னாட்டுவந்த
11	2	பொதிகையிலிருப்பதும்	பொதிகையிலிருப்பதாகக் கூறியிருப்பதும்
,,	4	வானவீரர்	வானரவீரர்
,,	6	அவை,	அவை வருமாறு:—
,,	7	[illegible]	[illegible]
,,	9	விஷித	விஷித்ர
,,	20	மலையத்துக்கு	மலயத்துக்கு
15	16	முற்காலத்து	"முற்காலத்து
17	1-2	இக்காலத்துக்	இக்காலத்துத்
,,	9	சுத்தானந்தபிரகாசம்	சுத்தானந்தப்பிரகாசம்
18	5	இயற்றமிழையாராயவாம	இயற்றமிழையாராய்வாம்
,,	10	பின்னர் தமிழ்	பின்னர்த் தமிழ்
19	3	தமிழச்சங்கம்	தமிழ்ச்சங்கம்
,,	6	குறவு	குரவு
,,	8	சங்கப்புலவர்கள்.	சங்கப்புலவர்கள்
21	6	கூற்றுமென்பது"	கூற்றுமென்பது" என்றும்,
,,	8	சாத்தானலாணியப்பட்ட	சாத்தனலணியப்பட்ட
,,	9	வேறுகாண்டற்போல	வேறுகண்டாற்போல
,,	12	யெல்லாவற்றுள்ளுள்ளும்	யெல்லாவற்றுள்ளும்
22	29	வலியுறுத்தும்.	வலியுறுத்தும்.
,,	38	என்பது	என்பது.
23	10	மேற்பொருள்	மேற் பொருள்
,,	16	மெய்ப்பாட்டென	மெய்ப்பாட்டன்
,,	36	.சிலர்	சிலர்.
24	3	முப்பத்திருன்	முப்பத்துநான்
,,	4	வகைனாகிற்கிரிய	வகைனாகிற்குரிய
,,	33	கூறுவோருமுளார்	கூறுவோருமுளர்.
29	4	(கூசா) முதலிய	(கூசா) என்பது முதலிய